



The book is owned by ชมรมอนุรักษ์การ์ตูนไทย

Typed to Word Document by คุณเอกรัตน์(00404), คุณอนุชิต(00432), คุณศิริชัย(00629),
คุณปรีชา(00078), คุณเฉลิมชัย(00339)

Converted to PDF Format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

"สามเกลอปราบตึกเตน"

ป. อินทราปาลิต

แขกผู้มีเกียรติของบ้าน "พัชรภรณ์" ในตอนเย็นวันนั้นคือท่านอธิบดีกรมการพืชแห่งกระทรวงเกษตรผู้มีนามว่า นายอัยภูงศ์ คุลยธรรม ท่านอธิบดีได้มีหนังสือเป็นทางราชการมาถึง พล.ต. ศาสตราจารย์ ดร. ดิเรก ฌรงค์ฤทธิ์ แจ้งให้ทราบล่วงหน้าแล้วว่า ท่านมีราชการสำคัญเกี่ยวกับความเสียหายแห่งพืชไร่ของประเทศเรา ซึ่งท่านจำเป็นต้องมาพบเพื่อขอความช่วยเหลือจากนายพลดิเรกกับคณะถ้าหากว่า ดร. ดิเรกไม่ขัดข้องแล้ว ท่านจะมาที่บ้าน "พัชรภรณ์" ในวันจันทร์ที่ ๑๑ พฤศจิกายน เวลา ๑๖.00 น.

นายพลดิเรกตอบรับหนังสือของท่านอธิบดีทันที เรียนให้ทราบว่าเขากับคณะของเขายินดีให้ท่านพบและพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือทางราชการทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่จะช่วยได้ ขอเชิญท่านอธิบดีมาพบได้ และถ้าหากว่าท่านอธิบดีจะมีวิสัยหรือกับเกล้าเช่นเป็ดย่างหรือไก่ตอนติดมือมาด้วย ก็จะช่วยให้การประชุมปรึกษาหารือกันได้ผลดีขึ้นหรือครึกครื้นขึ้น

ก่อนเวลา ๑๖.00 น. เล็กน้อย

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ แต่งกายเรียบร้อยขึ้นรวมกลุ่มกันอยู่ที่ระเบียงหน้าตึกใหญ่ รอคอยต้อนรับท่านอธิบดี ดร.ดิเรกบอกว่า เขารู้จักนายอัยภูงศ์มาแล้ว เคยพบกันที่อเมริกา และทูตทหารไทยได้แนะนำให้รู้จักตอนที่ ดร.ดิเรก ไปประชุมในฐานะเป็นผู้แทนของรัฐบาลไทยในเรื่องอาวุธนิวเคลียร์ ต่อมาเขาได้พบกับท่านอธิบดีผู้หนึ่งที่กระทรวงเกษตรซึ่งเขาได้ไปหาท่านรัฐมนตรีที่นั่น และเคยพบกันที่สถานนวดตัวอาบน้ำอีกครั้งหนึ่ง

"ท่านสำเร็จเกษตรศาสตร์มาจากอังกฤษอะ อายุในราว ๕๕ ขวบเห็นจะได้ แต่ยังไม่แก่ ทำทางยังหนุ่มและสมาร์ท คนมีเงินหรือมีตำแหน่งใหญ่โตในทางราชการมักจะแก่ช้ำ" นายพลดิเรกอธิบายให้เพื่อนๆ ฟัง

ทันใดนั้นเองเซพโรเล็ทเก็งสี่เจียวใหม่เอี่ยมคันหนึ่ง ก็แล่นผ่านประตูรั้วบ้าน "พัชรภรณ์" เข้ามาอย่างเข้มข้ม ท่านอธิบดีกรมการพืชมาแล้ว สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ พวกมันลงมาคอยต้อนรับที่ถนนคอนกรีตหน้าตึก รถเก็งประจำตำแหน่งท่านอธิบดีคลานเอื่อยๆ ตรงมาที่ตึกใหญ่ และหยุดห่างจากบันไดตึกเล็กน้อย

คนขับรถรีบลงมาจากรถเปิดประตูคอนหลังรถให้นายของเขา อธิบดีกรมการพืชแต่งเครื่องแบบตรวจการชั้นพิเศษ แต่ไม่ได้สวมหมวก รูปร่างของท่านสูงใหญ่ลักษณะท่าทางภาคภูมิและบอกให้รู้ว่าหัวนอก เพราะมีหนวดเคราขึ้นครึ้ม อธิบดีกรมการพืชกับนายพลดิเรกต่างยกมือไหว้พร้อมๆ กันและสัมผัสมือกัน

"ขอบคุณมากครับอาจารย์ ที่อาจารย์กับคณะกรุณาต้อนรับผม"

นายพลดิเรกยิ้มละไม

"พวกเรายินดีร่วมมือกับทางราชการเสมอแหละครับ อ้า ท่านอธิบดีจะพูดภาษาอังกฤษกับผม แทนภาษาไทยก็ได้ครับ ผมไม่รังเกียจ เพราะเราต่างก็หัวนอกด้วยกัน"

"ครับ ขอบคุณ ผมคิดว่าเราพูดภาษาของเราดีกว่า"

ศาสตราจารย์ดิเรก แนะนำให้ท่านอธิบดีรู้จักกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ และสามสหายทีละคน ต่างฝ่ายต่างโอภาปราศรัยกันเป็นอย่างดี

ท่านอธิบดีจ้องมองคูหน้า พ.อ.นิกร และพยายามทบทวนความทรงจำของท่าน

"ผมไปอเมริกาเมื่อเดือนสิงหาคมที่แล้วมานี้ ผมจำได้ว่าผมเคยเห็นคุณ"

"เห็นที่ไหนครับ" นิกรถามยิ้ม ๆ

"เห็นที่ดีพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่งที่บรอดเวย์แหละครับ"

"อ้อ ถ้ายังจำกันได้ครับ ผมไปบรอดเวย์บ่อย ๆ เมื่อเช้าผมก็ไปหาซื้อของใช้หลายอย่างตรงข้ามบรอดเวย์"

ท่านอธิบดีทำหน้าชอบกล

"เอ-ผมซังกงเสียแล้ว บรอดเวย์ที่คุณว่าอยู่ที่ไหนครับ"

"ก็ใกล้ ๆ พัฒนาการยังไงละครับ"

อธิบดีอึ้งง้างหัวเราะหึ ๆ ท่านได้รู้ความจริงแล้วว่า คณะพรรคสี่สหายล้วนแต่มีอารมณ์ขันกรีกกรีนรื่นเรริงกันเสมออย่างที่เขาล่าลือกัน

ท่านเปลี่ยนสายตามาที่อาเสี่ยกิมหงวนแล้วยิ้มให้

"ผมดีใจมากครับ ที่ได้รู้จักกับมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทย นอกจากนี้อาเสี่ยยังเป็นนายทหารผู้ใหญ่ของกองทัพอีกด้วย"

เสี่ยหงวนก้มศีรษะเล็กน้อย

"ขอบคุณครับ ท่านอธิบดีมีเหล่าติดมือมาบ้างหรือเปล่าครับ"

"อ้อ มีครับ ผมเอาวิสกี้มาฝากพวกคุณ ๓ ขวดเป็นวิสกี้ต่างประเทศยี่ห้อชั้นเยี่ยม ซึ่งเหล้าอย่างนี้คนกินไม่ต้องซื้อ และคนซื้อก็ไม่ได้กิน"

เสี่ยหงวนหัวเราะชอบใจ

"จริงซีครับ คนซื้อก็ซื้อไปเป็นของกำนัลผู้ใหญ่หรือผู้ที่เป็นประโยชน์แก่เขา ท่านอธิบดีพูดเข้าที่ คนซื้อไม่ได้กิน คนกินไม่ได้ซื้อ"

นิกรพูดเสริมขึ้น "คนซื้อไม่ได้ใช้ คนใช้ก็ไม่รู้"

ทุกคนหันมามองดู พ.อ.นิกรเป็นตาเดียว ท่านอธิบดียิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"คุณหมายความว่าอะไรครับคุณนิกร"

"โง่งมยิ่งไงละครับท่านอธิบดี"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง พ.อ.พล พัชราภรณ์ ประนมมือไว้ระหว่างอก แล้วกล่าว
กับท่านอธิบดีอย่างนอบน้อม

"เชิญขึ้นไปบนตึก ไปคุยกันในห้องรับแขกเถาะครับ ท่านอธิบดีคงไม่รังเกียจ ที่พวกเราจะ
ต้อนรับท่านอธิบดีอย่างกันเอง"

"อ้อ ไม่รังเกียจครับคุณพล ผมกลับรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ว่า "เราเตรียมเหล้าและกับแกล้มไว้เลี้ยงคุณแล้ว เพราะคุณมาหาเราในเวลา
ที่พวกเรากินเหล้ากัน"

อธิบดีกรมการพิชชยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนิกฯ ทันทิ

"ขอบพระคุณครับได้เท่า ผมขอฝากตัวเป็นลูกหลานของใต้เท้าคนหนึ่งนะครับ ได้มารู้จัก
กับใต้เท้าและพวกคุณ ๆ เหล่านี้ ทำให้ผมสบายใจอย่างไรชอบกล ถึงเพิ่งรู้จักกันเพียงสองสามนาที
นี่ก็เหมือนกับว่ารู้จักคุ้นเคยกันมานานแล้ว" พุดจบท่านก็หันไปทางคนขับรถเก่าแก่ของท่าน "นาย
อู๊ด ขนของท้ายรถขึ้นไปบนตึก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กลืนน้ำลายเอือก

คนรถของคุณชื่ออะไรนะคุณอัยฎางค์"

"ชื่ออู๊ดครับ"

"วะ ไหงชื่อเดียวกับผม คุณแนะนำให้เขาเปลี่ยนชื่อใหม่ไม่ดีหรือ"

ท่านอธิบดีเกือบจะหัวเราะออกมาดัง ๆ พ.อ. พัชราภรณ์ผู้เป็นเจ้าของบ้านเดินนำหน้าพา
นายอัยฎางค์กับคณะพรรคของเขา และเจ้าคุณปัจจนิกฯ ขึ้นบันไดไปบนตึกเลี้ยวขวามือเข้าไปใน
ห้องรับแขกอันกว้างขวางหรูหรา ซึ่งห้องรับแขกนี้โตกว่าบ้านของคนจนมากมาย เพราะมีขนาด
กว้าง ๕ เมตรยาว ๘ เมตร แต่ก็ยังเล็กกว่าห้องโถงมาก สีสหายนั่งรวมกันบน โซฟาตัวใหญ่ริมผนัง
ตึก เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับท่านอธิบดีทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้โน้มคนละตัว ยังไม่ทันจะพุดคุยกัน
เจ้าแก้วก็เข้ามาทางประตูห้องโถงนำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟให้โดยทั่วกันแล้วกลับออกไป

นายอู๊ดชายกลางคนเจ้าของร่างผอมกะหร่อง คนขับรถเก่าแก่ของท่านอธิบดีหอบหีบไม้
ฉำฉาหีบหนึ่ง และหิ้วขวดวิสกี้ตราขาวรวม ๓ ขวดเดินเข้ามาในห้อง หีบไม้ฉำฉามีขนาดกว้างหนึ่ง
ฟุตและยาว ๓ ฟุต เขาก็มองวางหีบและขวดเหล้าลงข้างประตูห้องแล้วถอยออกไปจากห้อง
เพราะหมดหน้าที่ของเขาแล้ว

ศาสตราจารย์ดิเรกเริ่มสนทนากับท่านอธิบดีทันที

"กรุณาบอกผมเถาะครับ ว่าท่านอธิบดีมีเรื่องอะไรที่จะให้ผมช่วยเหลือ"

"ก็เรื่องตึกแดนนะซีครับอาจารย์ อาจารย์กับทุก ๆ ท่านยอมทราบดีแล้วว่า พวกเราชาวไร่
ทางสระบุรีและลพบุรีกำลังเดือดร้อนมาก เพราะต้องสูญเสียพืชผลต่าง ๆ ไปมากมาย โดยเฉพาะข้าว
โพดและข้าวกล้าในนา พืชอื่น ๆ เสียหายเหมือนกันครับ แต่ไม่มากนัก"

"อ้อไร ผมติดตามข่าวตึกแดนในหน้าหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ แต่ทางราชการก็แถลงว่า

ตึกแดนบ็อมเบย์โลกัสถูกปราบราบคาบไป เกือบหมดแล้วนี่ครับท่านอธิบดี"

"ใช่ครับ ตึกแดนแขกที่อาจารย์ว่าเราใช้ยาพิษทำลายมันตายไปเกือบหมดแล้ว ที่เหลืออยู่บ้างก็เพียงเล็กน้อย และกำลังจะตายไปด้วยฤทธิ์ยาที่มันได้รับ ตึกแดนตัวใดสุดควันพิษเข้าไป อวัยวะของมันจะเริ่มพิการและมันจะสับสนรู้อีกไม่ได้ มีชีวิตอยู่ได้ก็ไม่เกินครึ่งเดือน"

"แล้วยังไงครับ"

ท่านอธิบดียิ้มให้จอมนักวิทยาศาสตร์

"แล้วกรรมการพีชก็ต้องเผชิญกับปัญหาเฉพาะหน้าที่แก้ไม่ตกนะซีครับอาจารย์ ผมมาหาอาจารย์ก็เพื่อหวังที่จะให้อาจารย์ช่วยเหลือผม"

พุดจบนายอัยฎางค์ก็เปลี่ยนสายตามาที่ พ.อ.นิกร "คุณลองทายซิครับว่าเรื่องอะไร"

นิกรขมวดคิ้วเข้าหากันแล้วพุดเบา ๆ

"ท่านอธิบดีไม่ลงรอยกับแม่ยายกระมังครับ"

อธิบดีสะดุ้งเฮือกแล้วหัวเราะก๊าก

"แม่ยายผมแก่แท่งทิ้ง ไปตั้ง ๒๐ กว่าปีแล้ว ผมไม่ได้มาขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับเรื่องครอบครัวครับ" แล้วนายอัยฎางค์ก็หันมายิ้มให้เสี่ยหงวน "อาเสี่ยคงพอจะเดาได้ว่าปัญหาที่ผมแก้ไม่ตกคืออะไร"

พ.อ. กิมหงวนพยักหน้ารับทราบ

"เกี่ยวกับร่างกายของท่านอธิบดีกระมังครับ ผมทายว่าท่านคงกังวลใจที่กำลังของท่านลดน้อยถอยลงไปไม่เหมือนเมื่อก่อน ๆ เรื่องนี้ดิเรกพอจะช่วยท่านครับ ด้วยยาฉิมหมากำลังของเขา ผมกำลังจะเรียนถามท่านอธิบดีอยู่ที่เดียวว่าวันเสาร์ที่ ๑๖ นี้ทีมฟุตบอลของเราจะมีทางชนะทีมฟุตบอลมาเลเซียหรือไม่ และการฝึกซ้อมเป็นยังไงบ้างครับ ผมทราบว่าท่านอธิบดีจะเล่นในตำแหน่งศูนย์หน้า แทนที่จะเล่นตำแหน่งเดิมคือฮาฟขวา"

อธิบดีอัยฎางค์ขยับตาเหลือกและอ้าปากหาว

"แล้วกัน...." ท่านอุทานเบา ๆ "อาเสี่ยเข้าใจว่าผมเป็นนักฟุตบอลทีมชาติหรือนี่"

"อ้าว" เสี่ยหงวนอุทาน "ก็อัยฎางค์นักฟุตบอลทีมชาติของเราละ ไม่ใช่ท่านอธิบดีหรือครับ"

นายอัยฎางค์กลืนน้ำลายเอือก

"ปู่โธ...." แล้วท่านอธิบดีก็หัวเราะลั่น "ผมอายุ ๕๗ ขวบแล้วนะครับ อัยฎางค์นักฟุตบอลชื่อดังนะเขาเป็นเด็กหนุ่ม ผม...อัยฎางค์ คุณธรรม นั้น.... อัยฎางค์ ปาณิกบุตร"

เจ้าคุณปัจจนิกมองคูกิมหงวนอย่างขบขัน

"แกคิดว่าคนแก่ขนาดอัยฎางค์นี่ จะลงเล่นฟุตบอลไหวหรืออ้ายหงวน"

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

"ก็หลิวไวดองอายุตั้ง ๖๐ ปี ยังเล่นตำแหน่งศูนย์หน้าได้นี่ครับ"

ท่านอธิบดีพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"นั่นเขาเล่นทุกวันครับ เขาเทรนอยู่เสมอ อ้ายผมนะไม่ไหวแน่ อย่าว่าแต่ฟุตบอลเลย เล่นแบบไม่ถึงครึ่งเกมยังไม่อยู่ต้องให้เด็กๆ ช่วยประคองออกจากคอร์ต"

นิกรหัวเราะหึๆ

"เด็กผู้หญิงหรือครับ"

"ผู้ชาย" ท่านอธิบดีพูดเสียงดังฟังชัด "เรื่องอีหนูเล็กๆ ผมไม่ชอบ ผมแก่เกินไปเสียแล้ว"

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ พุศัพยอกอธิบดี

"เข้าทำงานเมื่อขวานบินไซ้ไหม คุณอัยการ"

"ยิ่งกว่านั้นอีกครับได้เท่า อย่างผมต้องว่า...เห็นไม้งามเมื่อมีแต่ด้ามขวาน"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับแขก นายพลดิเรกมองดูหน้าท่านอธิบดีอย่างขบขัน แล้วพูด

พลางหัวเราะพลาง

"แล้วตัวขวานหายไปไหนล่ะครับท่าน"

นายอัยการหัวเราะชอบใจ

"มันก็สึกกร่อนไปนะซีครับอาจารย์ วัย ๕๗ ขวบอย่างผมจะไปเอาฮอร์โมนที่ไหนอีก เมื่อปีกลายผมเคยเตะปี๊บเปล่าได้ไกลถึง ๖ เมตร มาปีนี้ตราครุฑทำงานมากเกินไปลองเตะปี๊บเปล่าดูเมื่ออาทิตย์ที่แล้วมา โอ๊ย...แย่ครับ"

"เตะได้ไกลสักแค่ไหนครับท่าน" พ.อ. พลตามยิ้มๆ

ท่านอธิบดีทำหน้าละห้อย

"พูดเดียว เมียผมเขาหัวเราะเสียท้องคัดท้องแข็งแล้วก็สมน้ำหน้าผมที่หมดฤทธิ์" พุศัพยก็หันมายิ้มให้เจ้าคุณปัจฉิม ๑ "ได้เท่าละครับ สุขภาพเป็นยังไงครับ เท่าที่ผมสังเกตดูก็รู้สึกว่าได้เท่ายังแข็งแรงอยู่"

ท่านเจ้าคุณถอนหายใจเฮือก

"ท่ามันดีแต่ที่มันเหลวคุณอัยการ หมู่นี้ผมมักจะเวียนศีรษะเป็นลมบ่อยๆ"

"อ้อ-ประธานโทษนะครับ ได้เท่าเคยซ้อมเตะปี๊บเปล่าบ้างไหมครับ"

"เคยครับเมื่อสองสามวันนี่เอง ผมเตะเสียเต็มเหนี่ยวคิดว่าปี๊บเปล่า แต่อ้ายหงวนมันแอบเอาก้อนหินใส่ไว้ในปี๊บขามผมแทบหัก ผมโกรธจนบอกไม่ถูกเอาปืนไล่ยิงอ้ายหงวนรอบบ้าน"

สี่สหายกับท่านอธิบดีหัวเราะลั่น นายอัยการยิ้มรับว่าท่านสดชื่นเป็นสุขใจมากที่ท่านได้มารู้จัก และสนทนากับสามสหายและท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๑ ซึ่งทุกคนล้วนแต่มีอารมณ์ขันด้วยกันทั้งนั้น

ท่านอธิบดียกแก้วน้ำผลส้มแช่เย็นขึ้นดื่มเกือบครึ่งแก้วแล้ววางแก้วลงบนโต๊ะเบื้องหน้าของท่าน ต่อจากนั้นท่านก็กล่าวกับศาสตราจารย์ดิเรกอย่างเป็นทางการ

"อาจารย์ครับ ผมจะพูดเรื่องงานกับอาจารย์เสียก่อนนะครับ แล้วเราค่อยคุยกัน"

"ออไร้อออไร้อ มีอะไรว่ามาเลยครับ ปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นแก่กรมการพืชและท่านแก้ไข
ตกคืออะไรครับ"

นายอัยภูวงศ์เม้มปากแน่น

"ผมหมายถึงตักแตนแบบใหม่ครับ"

"ตักแตน...." นายพลดิเรกคราง

"ออไร้อ เอ๊ย...ครับ ตักแตนครับ เป็นตักแตนที่มีถิ่นกำเนิดในประเทศอินเดีย"

"ตักแตนแขก" พ.อ. นิกอรุทานขึ้นดั่งๆ

ท่านอธิบดีเปลี่ยนสายตามาที่นิกร

"ถูกแล้วครับ มันคือตักแตนแบบใหม่ที่สุดของอินเดีย"

"ชื่ออะไรคุณทราบไหม" ท่านเจ้าคุณถาม

"เลขานุการสถานเอกอัครราชทูตอินเดีย เขาบอกผมว่าตักแตนแบบนี้ พวกชาวไร่อินเดีย
เรียกมันว่า...ฮ่า...ตักกะแตนครับได้เท่า"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พยักหน้ารับทราบ

"ชื่อชอบกล ตักกะแตนฯ ฟังดูเหมือนตักแตน"

นายพลดิเรกยิ้มให้พ่อตาของเขา

"โน-ไม่ใช่ออย่างนั้นคุณพ่อ คำว่าตักกะแตนฯ เป็นภาษาฮินดูโบราณแปลว่า ปีสางนรกครับ"

พุดจบศาสตราจารย์ดิเรกก็กล่าวถามนายอัยภูวงศ์

"ท่านอธิบดีโปรดเล่ารายละเอียดให้เราฟังหน่อยซีครับ ตักกะแตนฯเกิดขึ้นเมื่อไร และทำ
ความเสียหายให้พวกชาวไร่สละบุรีมากนักน้อยเพียงใด ทางกรมการพืชได้ทำการปราบปรามมันบ้าง
หรือยัง"

นายอัยภูวงศ์ นั่งชะโงกตัวออกมาพ้นเก้าอี้โน้มตัวนั้น สายตาที่มองดูนายพลดิเรกแสดง
ความเคารพนับถือในวิชาความรู้ของนายแพทย์หนุ่ม

"ตักกะแตนฯฝูงหนึ่งนับจำนวนหมื่นตัว ได้ลงกินไร้ข้าวโพดของชาวไร่คนหนึ่งเมื่อตอน
บ่ายวันที่ ๒๘ ตุลาคม ครับ"

เสี่ยหงวนกล่าวถามอย่างนอบน้อม

"ลงไร้ข้าวโพดหรือครับ"

"ครับ มันชอบข้าวโพดมาก"

"ข้าวโพดคั่วหรือข้าวโพดต้นครับ" อาเสี่ยชักต่อไป

นายอัยภูวงศ์ยิ้มแห้ง

"ข้าวโพดดิบครับ ฝักของมันยังติดอยู่กับลำต้น"

กิมหงวนหันมาถามนิกร

"ข้าวโพดต้นมันเป็นยังไงวะ"

"โธ-อ้ายเชอ ต้นเท่าหอกเก็บดอกเอามาขายยังไงล่ะ"

"อ้อ รู้จักแล้ว"

อธิบดีกรมการพืชเล่าให้นายพลดิเรกฟังต่อไป

"ช่วงเวลาประมาณ ๑๐ นาที ข้าวโพดประมาณ ๒๐ ไร่ ไม่มีอะไรเหลือเลยครับอาจารย์ ตักแต่นพวกนี้หัวโซมาก มันกินเมล็ดข้าวโพด, ชั่งข้าวโพด, ใบและต้นข้าวโพดจนเกลี้ยง ต้นไม้เล็กๆ แถวไร่ข้าวโพด มันก็กินหมด ต่อมาวันรุ่งขึ้น ตักกะแต่นา ลงกินข้าวในนาของผู้ใหญ่คนหนึ่ง ข้าวกำลังแตกรวงเต็มที่ ราว ๓๐ ไร่ วอดวายหมดครับ"

ดร. ดิเรกจู้ปากเบาๆ

"หมายความว่า มันกินเมล็ดข้าว ใบข้าวและต้นข้าวด้วย"

"ครับ-ผู้ใหญ่บ้าน ระดมลูกบ้านสังหารตักกะแต่นา ช่วยกันเอาไม้ฟาดมัน บ้างก็จุดคบไฟเผามัน แต่ว่า...อาจารย์ครับ ที่อาจารย์ว่า ตักกะแต่นาแปลว่าปีศาจรกรกนั้นเป็นความจริงเชื่อครับ มันอยู่ยงคงกระพันอย่างไม่น่าเชื่อ ทบตีมันอย่างไรก็ไม่ตาย เอาไฟเผาก็ไม่ไหม้ มันบินหนีไปหมด มีหน้าซึ้งช่วยกันห้ามตัวที่บาดเจ็บเอาไปด้วย พรรคพวกของผู้ใหญ่บ้านถูกตักแต่น ตักกะแต่นากัดบาดเจ็บไปตามกัน เป็นตักแต่นที่คุร้ายมากครับ"

นิกรเบิกตากว้างแล้วกล่าวกับเพื่อนของเขา

"เอ-เรื่องนี้สนุกไว้ย ต้นต้นคืนีหว่า"

ศาสตราจารย์ดิเรกโบกมือห้ามนิกรให้หยุดพูด เขาปล่อยให้ นายอัยฎางค์ จุฑบุหรี สุบเสียด ก่อนจึงชักท่าน

"ทางกรมการจังหวัดเขากี่รายงานเรื่องตักแต่นรายใหม่นี้ให้ท่านทราบใช่ไหมครับ"

"ครับ เขาโทรเลขด่วนมาถึงผม เล่ารายละเอียดให้ฟัง ขอให้ผมรีบส่งเจ้าหน้าที่ไปปราบโดยเร็ว ผมพาหัวหน้ากองปราบตักแต่น และเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญการปราบตักแต่นอีกหลายคนพร้อมด้วย ยาฟันฆ่าตักแต่น เดินทางไปสระบุรีโดยด่วน ตักแต่นจังหวัดกับผู้ว่าราชการประจำจังหวัด...."

"เดี๋ยว ๆ ๆ คุณอัยฎางค์ "เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุดชัดขึ้น "ตักแต่นจังหวัดนี่เป็นคนหรือครับ"

นายอัยฎางค์ผลอดตัวหัวเราะออกมาจนสลักควันบุหรี

"คนครับได้เท่า เป็นตำแหน่งใหม่ที่กรมตั้งขึ้น เราส่งตักแต่นจังหวัดไปประจำตามจังหวัดที่มีการทำไร่ และทำนาจังหวัดละสองคนครับ คือตักแต่นจังหวัดซึ่งเป็นข้าราชการชั้นโท และผู้ช่วยตักแต่นจังหวัดซึ่งเป็นชั้นตรี มีหน้าที่ปราบตักแต่นโดยเฉพาะ แต่ละคนมีความชำนาญในเรื่องตักแต่นมาก ผมกับพวกที่ไปกับผมพร้อมด้วยตักแต่นจังหวัดสระบุรี และผู้ช่วยได้เดินทางติดตามตักกะแต่นาทันที"

"อไร ท่านทำงานรวดเร็วดีนี่ครับ แต่ตักแต่นมันมีปีกบินได้ ท่านอธิบดีติดตามมันได้อย่างไร"

อธิบดีกรมการพืชยิ้มเป็น

"ก็ผมเรียนให้ทราบแล้วว่า ตึกแดงจังหวัดเขาเก่งมากในเรื่องนี้เรียกว่า เอ็กสเปทเซียวครับ พอพบผืนนาที่ตึกแดงลงกินเขาก็ทราบว่าจะตักกะแต่นาเคลื่อนย้ายกำลังไปทางไหน ตึกแดงจังหวัดเขาสามารถได้ยินเสียงตึกแดงบินขึ้น ๆ ในระยะทางตั้ง ๑๐ ไมล์เชียวยครับ"

"โอ-เก่งมากท่านอธิบดี แล้วยังไงครับ"

"พวกเราไปพบฝูงตึกกะแต่นากำลังลงกินข้าวโพด และพืชผักที่ไร่ ของข้าราชการบ้านาญคนหนึ่งครับ อยู่ลึกจากถนนมิตรภาพราว ๓ ไมล์ ผมสั่งให้เจ้าหน้าที่แยกย้ายกันพ่นยาทำลายมันทันที"

"แล้วผลที่ได้รับ...." นายพลดิเรกซ้อย่างสนใจ

ท่านอธิบดียกไหล่ พร้อมกับแบมือทั้งสองข้าง

"มัน ไม่ตายครับ ล้วนพืชที่เคยสังหารตึกแดงบ็อมเบย์โลกก็ยังไม่มีความหมายสำหรับตึกแดงพันธุ์ ตึกกะแต่นาเลย ระหว่างที่เราพ่นควันใส่มัน มันขยับปีกร้องเพลงกันอย่างสนุกสนาน หลายตัวชูคอขึ้นสุดควันเข้าปอดเหมือนกับว่ามันสูดเฮโรอีน บางตัวก็กระโดด โดดเดินหกคะเมนตีลังกา เขายะเย้อเลียนพวกเรา ในที่สุดตึกแดงกลุ่มหนึ่ง ได้บินเข้ามาโจมตีพวกเราอย่างอุตลุด เราใช้กิ่งไม้ฟาดมันก็ไม่ได้ผล ตึกแดงจังหวัดใช้ปืนพกยิงตึกแดงตายหนึ่งตัวครับ พอตีมีเครื่องบินไอพ่นของกองทัพอากาศบินผ่านมาในระยะต่ำ พวกตึกแดงตึกกะแต่นาคงจะตกใจเสียงเครื่องบินไอพ่นก็พากันบินหนีไปทางป่าทึบของดงพญาเย็น"

เมื่อนายอัยฎางค์เล่าจบ ลีสหาก็หันมามองดูหน้ากันคล้ายกับจะถามกันว่า เรื่องตึกแดงที่ท่านอธิบดีเล่าให้ฟังนี้ควรจะเชื่อดีหรือไม่เชื่อดี ศาสตราจารย์ดิเรกพยักหน้าเป็นความหมายว่าควรเชื่อถือได้ เพราะผู้เล่าเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นพิเศษ มีตำแหน่งถึงอธิบดี และสำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศ

พ.อ. กิมหงวนอดรนทนไม่ได้ ก็ยกมือไหว้ท่านอธิบดีแล้วกล่าวว่า

"ประธานโทษนะครับท่านอธิบดี ที่ท่านเล่าเรื่องตึกแดงตึกกะแต่นาให้พวกเราฟังนะ เป็นประสบการณ์ส่วนๆ โดยไม่มีการต่อเติมเลยใช่ไหมครับ"

นายอัยฎางค์หยุดยิ้มทันที

"ด้วยเกียรติของผมครับ รับรองว่าเรื่องนี้เป็นความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม"

อາเลี่ยหัวเราะ

"ท่านอธิบดีเป็นนักประพันธ์หรือเปล่าครับ"

"อ้อ-เปล่าครับ"

"ผมอดสงสัยไม่ได้" กิมหงวนพุดยิ้มๆ "ตึกแดงนะตัวมันนึกเดี้ยวลูกน้องของท่านเอาปืนพกยิงมันตายก็รู้สึก ว่า ตึกแดงจังหวัดสระบุรีเป็นมือปืนที่ยิงแม่นที่สุด"

ท่านอธิบดีหัวเราะเบาๆ

"ผมเอาตึกแดงที่ถูกยิงตายมาด้วยครับ โน่น-มันอยู่ในหีบไม้ฉำฉาในนั้นที่วางอยู่ข้างขวด"

เหล่าริมประตู" พุดจบนายอัยฎางค์ก็ลุกขึ้นเดินไปที่ประตูด้านหน้าห้องรับแขก ก้มลงอุ้มหีบไม้
นำขนาด ๑ X ๑ X ๑ ฟุต ขึ้นมาจากพื้น แล้วพามาวางบนโต๊ะรับแขก

"ไอ้โฮ" นิกอรูทาน "ตักแตนตัวเดียวทำไมท่านเอาหีบใบเกือบเท่าโลงผีใส่มาล่ะครับ"

นายอัยฎางค์ตอบนิกอรูทันที

"คุณอย่าแปลกใจถ้าผมจะบอกคุณว่า ตักกะแตนเป็นตักแตนยักษ์มีขนาดใหญ่เต็มหีบใบนี้
เชิญมาขึ้นดูใกล้ ๆ ซิครับผมจะเปิดให้ดู สัตว์แพทย์ที่สระบุรีเขาถือคยาแก่นำมาให้เรียบบร้อย มันถูก
ยิงตายเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคมนะครับ ผมเอาศพมันมาเพื่อวิจัยและหาทางทำลายมัน แต่ก็จนปัญญาจึง
ต้องมาหาอาจารย์ดิเรก"

สี่สหายและเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างลุกขึ้นเข้ามาห้อมล้อมโต๊ะสี่เหลี่ยมจัตุรัสตัวนั้น ท่าน
อธิบดีกรมการพืชเปิดฝาหีบขึ้นหีบใบนี้ช่างไม้ที่สระบุรีได้ต่อให้ด้วยฝีมือประณีต ฝาตอนบน
มีบานพับเปิดออกได้เต็มแผ่น

เมื่อนายอัยฎางค์เปิดฝาหีบออก สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกก็ยืนตะลึงลึงตาโพล่งไปตามกัน
ภาพที่ปรากฏอยู่ในหีบนั้นมันไม่น่าจะเป็นไปได้ ตักกะแตนคือตักแตนยักษ์ ตัวโตเท่าแมว และ
มีความยาวประมาณ ๓ ฟุต

"ไอ้ย่า" กิมหงวนร้องลั่น "ตัวอะไรครับท่านอธิบดี"

นายอัยฎางค์หัวเราะเบาๆ

"ก็ตักแตนตักกะแตนนะซิครับ"

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอือก

"ทำไมมันใหญ่โตมโหฬารอย่างนี้ล่ะครับ มันควรจะเป็นอีแร้งหรือนกอินทรีมากกว่า
ศาสตราจารย์ดิเรกสนใจกับตักแตนนี้เป็นอย่างมาก เขาสอดมือทั้งสองเข้าไปในหีบ ยกศพ
ตักแตนออกมาวางบนโต๊ะข้างหีบใบนั้น

"อู้อู-ผมคิดว่าน้ำหนักตัวของมันคงไม่ต่ำกว่าสามกิโล"

ท่านอธิบดีอมยิ้ม

"ครับ ตัวมันใหญ่ไม่น่าเชื่อ แล้วคุณเสียชีวิตด้วยซิครับอาจารย์ พอเงื่อไม้จะตีมันมันกระโจนเข้า
กักตันที ดูหน้าตามันซิครับ มันก็ตักแตนเราดี ๆ นี่เอง

ดร. ดิเรกพยักหน้าช้าๆ

"นี่ไซ้ใหม่ครับรอยกระสุนปืน"

"ครับ มันถูกยิงที่ท้องทะลุปึก กว่าตายคืนพับ ๆ อยู่นาน ตัวที่ใหญ่กว่านี้ยังมีครับ"

นิกอรูยกส่วนหางของตักแตนขึ้นแล้วก้มลงมองดู กิมหงวนกล่าวถามทันที

"ตัวผู้หรือตัวเมียไฉน"

"ตัวผู้วะ กำลังรุ่มหนุ่มด้วย ทำทางบอกว่าเป็นตักแตนจิก โก้ ชะ ชะ ดัดผมเสียด้วย"

พลอดหัวเราะไม่ได้ เขามองดูเพื่อนเกลอของเขาอย่างขบขัน

"ไหนวะ ผมตึกเตน"

"ไม่มีหรอก กันพุดส่งเดชเรื่อยเปื่อยไปยังงั้นเอง ตึกเตนแบบนี้ น่ากลัวไว้ หน้าตาเหมือนยักษ์ นัยน์ตาโปนเงี้ยวใหญ่เบือเริ่ม ขาวเหมือนอายหงวนปีกสีน้ำตาลมีลายเป็นทาง"

พลว่า "หน้ามันคล้าย ๆ คนป่า ลำตัวอ้วนและสั้นเหมือนเครื่องบิน โกลีป มาสเตอร์"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวถามท่านอธิบดีกรมการพืชด้วยความสนใจ

"คุณทราบไหมว่า ตึกเตนตึกกะเตนาแบบนี้มันเข้ามาในเมืองเราได้อย่างไร"

"ทราบครับได้เท่า แผนกวิจัยเขาสืบรู้ว่ามันโดยสารเครื่องบินแอร์อินเดียมาครับ"

"งั้นรอะ มาชั้นที่หนึ่งหรือชั้นทัศนาศรครับ" ท่านเจ้าคุณซัก

"มิได้ครับ มันเกาะปีกและลำตัวเครื่องบินมา เราได้หลักฐานจากบริษัทการบินว่า เที่ยวบินที่หนึ่งในเดือนกันยายน จากอินเดียมาเมืองเรา ตึกเตนตึกกะเตนาได้เกาะปีกและลำตัวเครื่องบินเดินทางมาประเทศไทย ประมาณ ๕๐ ตัวแล้วมันก็มาสืบพันธุ์ ออกไข่จนเป็นตัว ตึกเตนแบบนี้แพร่พันธุ์ได้เร็วมากครับ"

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มให้เสี่ยหงวนแล้วกล่าวว่า

"ช่วยอุ้มศพตึกเตนตัวนี้ไปที่ห้องทดลองหน่อยเถอะวะกันจะเอากล้องจุลทรรศน์ส่องดูมัน"

"ไม่ต้อง" อาเสี่ยตวาดลั่น "ตัวมันโตเกือบเท่าช้างยังจะต้องใช้กล้องจุลทรรศน์อีกรอะ มองด้วยตาเปล่าก็เห็นถนัดไว้"

"ออไร้อไร้อไร้อ"

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พิจารณาศพตึกเตนยักษ์อีกสักครู่ ก็กลับมานั่งบนโซฟาตัวใหญ่ซึ่งเจ้าคุณปัจจนิก ๆ นั่งอยู่ด้วย ท่านอธิบดีอุ้มตึกเตนตึกกะเตนาขึ้นมาจากโต๊ะ ใส่ไว้ในหีบไม้ฉำฉาตามเดิม แล้วถอยไปนั่งบนเก้าอี้นวม

"อาจารย์และทุก ๆ ท่านจำรูปร่างลักษณะมัน ได้ดีแล้วนะครับ"

ดร. ดิเรกยิ้มให้ท่านอธิบดี

"ออไร้อไร้อไร้อไร้อแต่ว่าผมอยากจะขอยืมไว้เพื่อผมจะได้วิจัยมันอย่างละเอียดถี่ถ้วน ผมแปลกใจมากครับที่มันทนควันทนพิษได้"

"ได้ครับ อาจารย์เอาไว้เถอะครับ เท่าที่ผมทราบจากรายงานของตึกเตนจังหวัด ตึกเตนตึกกะเตนาออกลูกออกหลานได้เร็วมาก มันวางไข่ไว้ตามต้นไม้ใหญ่ ๆ ในคงพญาเย็นไม่กี่วันก็กลายเป็นตัว จำนวนฝูงตึกกะเตนาเพิ่มพูนขึ้น และเราไม่สามารถจะปราบมันได้ ผมคิดว่าอาจารย์กับคณะท่านนั้นแหละครับ ที่จะกรุณาปราบตึกเตนยักษ์ให้ราบคาบไป ขึ้นปล่อยไว้พืชผลของกสิกรจะเสียหายหมด จุดประสงค์ของผมที่มาหาอาจารย์ก็เรื่องนี้แหละครับ"

นายพลดิเรกไม่รับคำและไม่ปฏิเสธ

"ขอผมดูไปหน่อยซี"

ท่านอธิบดีนัยน์ตาเหลือก

"ใจใคร่ครับอาจารย์"

นายพลดิเรกชักฉิว

"ก็ใจดีแค่ไหนนะซีครับ เรากำลังพูดถึงเรื่องดีที่แทนท่านจะให้ผมไปดูแลอะไร"

นายอัยภูงศ์ถอนหายใจโล่งอก

"อ้อ-ใจดีที่แทนตักกะแตนาหรือครับ ผมเสียใจครับที่ผมไม่ได้มาแม้แต่ใบเดียวได้แต่ตัวมันมาเพียงตัวเดียวเท่านั้น"

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

"เอาละครับ ขอเวลาให้ผมสักสองวันเพื่อคิดหาทางทำลายดีที่แทนพันธุนี้ - เมื่อวันพิชสำหรับฆ่าดีที่แทน ใช้ไม่ได้ผลผมก็จะใช้วิธีอื่น วิธีสังหารแมลงมีอีกเยอะแยะครับท่านอธิบดีต้องการอย่างไร เอาให้ตายคาที่หรือชักคิ่นชักงอน้ำลายฟูมปากเป็นชั่วโมงแล้วขาดใจตาย หรือจะให้มันกลับไปตายรัง ผมทำได้ทั้งนั้น"

"สำหรับอาจารย์ ผมเชื่อครับว่าอาจารย์สามารถทำได้ทุกสิ่งทุกอย่าง อ้า-เป็นอันว่าอาจารย์กับคณะตกลงช่วยกรมการพืชปราบดีที่แทนตักกะแตนาฝูงนี้หรือครับ"

"อ้อไร ผมจะช่วย พวกเราจะออกเดินทางไปสระบุรีวันพุธที่ ๑๓ พฤศจิกายน เดือนนี้ ท่านอธิบดีโทรเลขติดต่อกับตักแตนจังหวัดไว้เสียด้วย เพื่อเขาจะได้คอยต้อนรับให้ความสะดวกพวกเราเราจะไปกัน ๕ คนครับ แล้วก็คนขับรถซึ่งเป็นคนใช้ของเราด้วยอีกคนหนึ่ง"

โอ ขอบพระคุณมากครับอาจารย์ และขอขอบคุณคณะของอาจารย์ทุก ๆ ท่านครับ อาจารย์จะต้องการให้กรมช่วยเหลืออะไรบ้างหรือต้องการยานพาหนะข้าวของเครื่องใช้อย่างไรใด กรุณาบอกผมเถาะครับ พรุ่งนี้ผมจะเตรียมหาไว้ให้พร้อม"

นายพลดิเรกสั่นศีรษะ

"โน-ผมไม่รบกวนท่านอธิบดีหรอก"

นายอัยภูงศ์ยิ้มให้สามสหาย

"แล้วพวกคุณล่ะครับ ต้องการอะไรบอกผมนะครับ"

นิกรว่า "ผมอยากจะได้ช่างสัก ๖ ตัวหรือ ๖ เชือก ท่านอธิบดีช่วยหาให้ได้ไหมครับ"

ท่านอธิบดีทำหน้าชอบกล

"เอามาทำไมครับช่าง"

"อ้าว ก็เอาไปปราบดีที่แทนนะซีครับ อย่างที่โบราณเขาว่าจี้ช่างจับดีที่แทน พอเห็นช่างถ่ายอุจจาระก็เลยถ่ายอุจจาระตามช่างบ้าง"

นายอัยภูงศ์หัวเราะก๊าก ก่อนที่ใครจะพูดอะไรอีก เจ้าแห้วก็เดินนำหน้าพาสาวใช้รูปสวย ๒ คน เข้ามาในห้องรับแขกทางห้องโถง ต่างถือภาควิวีสกีโซดาและกับแก้มหลายอย่าง พลบู่ยิบบอกเจ้าแห้วและสาวใช้ของเขาให้จัดวางข้าวของลงบนโต๊ะรับแขกตัวใหญ่ ซึ่งอยู่ระหว่างโซฟากับเก้าอี้นวม

ท่านเจ้าคุณยิ้มให้อธิบติกรมการพิชแล้วกล่าวว่า

"พวกเราเตรียมเหล่าและกับแกล้มไว้ต้อนรับคุณ ขอให้ถือเป็นกันเองนะครับคุณอัษฎางค์ วันเสาร์นี้พวกเราต้องไปดูคุณเล่นฟุตบอลแน่ ๆ"

"ว่า..." ท่านอธิบติกราง "ผมไม่ได้เล่นครับได้เท่า แต่บังเอิญชื่อผมเหมือนกับนายอัษฎางค์ นักฟุตบอลชื่อดังคนนั้น เมื่อตอนกลางวันหัวหน้ากองจักจั่นและเพ็ญก็มาถามผมว่า วันเสาร์นี้ผมจะทำประตูสักสองประตูได้ไหม ผมเลยไล่ตะเพิดออกจากห้อง คนแก่ขนาดผมจะให้ไปเล่นฟุตบอลกับเขาไหวหรือครับเจ้าคุณ"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับแขก สาวใช้สองคนกับเจ้าแห้วช่วยกันหยิบข้าวของในถาดวางลงบนโต๊ะ เมื่อเรียบร้อยแล้วสาวใช้ทั้งสองก็พากันเดินก้มตัวออกไปทางห้องโถง เจ้าแห้วถือถาดเงินใบใหญ่เดินไปที่โต๊ะตักแดนยักษ์แล้วหยุดยืนมองดู พอแลเห็นตักแดนตักกะเตน่ายู่ในหีบไม่นำมาเจ้าแห้วก็สะดุ้งสุดตัวแล้วร้องขึ้นดังๆ

"โอ้โฮ"

เสียงหวนมองดูเจ้าแห้วอย่างขบขัน

"อะไรวะ"

เจ้าแห้วทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

"รับประทานในหีบนี้ตัวอะไรครับ"

อาเสียวหัวเราะหึ ๆ

"ก็แก้วตัวอะไรล่ะ"

"เฮะ เฮะ รับประทานบอกไม่ถูกครับ หน้าตาคล้ายๆตักแดนแต่ตัวมันใหญ่โตยังกะตะเข้"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวขึ้นทันที

"อ้ายเซ่อ นี่แหละตักแดนยักษ์พันธุ์ตักกะเตนา"

เจ้าแห้วผลอดตัวพูดเสียงแขกออกมาดัง ๆ

"โอ-ตักกะเตนน่า อีนี่ตัวใหญ่มั่งมากะรับ"

พลยกมือชี้หน้าเจ้าแห้ว

"ทะลึ่งแล้ว ไป-ออกไปได้ อีกสองวันพวกเราจะไปไร่สระบุรีปราบตักแดนยักษ์แบบนี้และจะพาแกลไปด้วย"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"ดีครับ รบกับตักแดนผมชอบ" แล้วเจ้าแห้วก็เดินก้มตัวออกไปจากห้องรับแขก

มิตรภาพระหว่างคณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และท่านอธิบติเริ่มตั้งแต่ร่วมดื่มเหล้ากันเป็นครั้งแรก ปรากฏว่านายอัษฎางค์เป็นดื่มคอเหล็กคนหนึ่ง ท่านดื่มเหล้าได้เก่งพอ ๆ กับกิมหงวนของเรา การร่วมวงดื่มเหล้ากันทำให้รักใคร่กันอย่างรวดเร็ว ศาสตราจารย์ดิเรกรับรองว่า เขากับคณะของเขาจะปราบตักแดนแขกรายนี้เองซึ่งคงจะไม่ยากลำบากอะไรนัก

๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๐๖

หนังสือพิมพ์ฉบับเช้าวันนั้นได้เสนอข่าวอย่างครึกโครมเกี่ยวกับตึกแตกทำลายพืชพันธุ์ใหม่ที่มีชื่อว่า "ตึกกะแตนา" เป็นภาษาฮินดูโบราณแปลว่าปีศาจนรก หนังสือพิมพ์ลงภาพถ่ายตึกแตกยักษ์ และภาพถ่ายคณะพรรคสี่สหายของเราด้วย เสนอรายละเอียดถึงความพินาซของไร่ในเขตจังหวัดสระบุรี ซึ่งตึกแตกแหกรายใหม่นี้กักกินเสียหายไปนับพันไร่แล้วเป็นตึกแตกที่อยู่ยังคงทนเปลือกแข็งทูปตีไม่ใคร่ตาย ถูกไฟก็ไม่ไหม้ นอกจากนี้ยังคร่ำครวญพวกชาวไร่ และเจ้าหน้าที่ของกรมการพืช น้ำยาที่ใช้พ่นทำลายมันนั้นทำอะไรไม่ได้ ด้วยเหตุนี้ นายอัยฎาณณ์ คุณุธรรม อธิบดีกรมการพืชจึงติดต่อกับนายพลศาสตราจารย์ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ จอมนักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ให้ช่วยปราบตึกแตก "ตึกกะแตนา" ซึ่งนายพลดิเรกกับคณะของเขา ได้ออกเดินทางไปสระบุรีตอนเช้าวันนี้พร้อมด้วยเครื่องมือเครื่องใช้ในการทำลายตึกแตกแหก ผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี พร้อมด้วยตึกแตกจังหวัด ตึกแตกอำเภอ และสัตวแพทย์ประจำจังหวัด จะคอยต้อนรับนายพลดิเรกกับคณะอยู่ที่นั่น จึงเป็นอันหวังได้ว่าตึกแตกยักษ์พันธุ์นี้คงจะถูกปราบปรามสูญสิ้นไป ด้วยความสามารถของจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้นี้

บ่ายวันนั้นเอง

เวลา ๑๔.๐๐ น.เศษ ขบวนปราบตึกแตกซึ่งมีรถจี๊ปวิลลีย์คันหนึ่งแล่นนำหน้า ติดตามด้วยรถจี๊ปแลนด์โรเวอร์และรถตรวจการของกรมการพืชอีกคันหนึ่ง กำลังมุ่งตรงมายังไร่ข้าวโพดแห่งหนึ่ง ซึ่งมีข่าวว่าฝูงตึกแตกตึกกะแตน่านับแสนได้ลงกินเมื่อตอนสายวันนี้ ทำให้ข้าวโพดเกือบ ๓๐ ไร่กลายเป็นผืนแผ่นดินอันเตียนโล่งเว้งว่างกว้างขวางมันกินจนกระทั่งใบ และลำต้นต้นไม้ใหญ่ น้อยบริเวณ ไร่ข้าวโพดใบ โกร๋นหมดเหลือแต่กิ่ง

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ นั่งอยู่ในรถจี๊ปวิลลีย์คันหน้า ส่วนเจ้าแห้วขับรถจี๊ปแลนด์โรเวอร์ติดตามมาในรถเต็มไปด้วยเครื่องมือเครื่องใช้ในการปราบตึกแตก รถตรวจการคันท้าย ขบวนมีตึกแตกจังหวัด และเจ้าหน้าที่ของกรมการพืชอีกสองสามคน ตึกแตกจังหวัดเป็นข้าราชการชั้นโทในวัยกลางคนอายุ ๔๐ เศษ รูปร่างผอมบางหน้าตาคล้าย ๆ ตึกแตกตำข้าวทั้งนี้ เพราะเขาทำงานขลุกอยู่กับตึกแตกมาหลายปีแล้ว เขาชื่อนายท่านุ นิรททรัพย์ รับราชการมาด้วยความซื่อสัตย์สุจริตเพราะตำแหน่งหน้าที่ของเขาไม่มีทางที่จะกอบโกยเงินเข้ากระเป๋านั้นเอง ตึกแตกจังหวัดคนนี้เป็นคนช่างพูดช่างคุย ถามอะไรนิดเดียวเขาจะต้องอธิบายเป็นคั้งเป็นแคว แบบน้ำท่วมทุ่งหรือบ้าน้ำลาย แต่สปออร์ทและใจดีมาก ชอบเลี้ยงเหล้าลูกน้อง เงินไม่มีก็จําจำองหาเงินมาเลี้ยงเหล้าผู้ได้บังคับบัญชาหรือเพื่อนข้าราชการ ท่านุจึงเป็นข้าราชการสำคัญคนหนึ่งของจังหวัดนี้

รถยนต์ทั้งสามคันแล่นมาตามทางเกวียนอันขรุขระ บางแห่งก็เป็นหลุมเป็นบ่อ ทุกคนถูกรถพิดสะบักสะบอมไปตามกัน ในที่สุดขบวนปราบตึกแตกตึกกะแตนาก็มาถึงไร่พืชแห่งนี้ พ.อ. พล

พัชราภรณ์ ขับรถเข้าไปในเขตไร่ รถทั้งสองคันติดตามมาด้วย ทุกคนตื่นตื่นไปตามกันเมื่อมองแลเห็นไร่ข้าวโพดกลายเป็นที่ราบเหลือต้นข้าวโพดพอสังเกตเห็นได้เพียงไม่กี่ต้น

ทางทิศตะวันออกของไร่ข้าวโพดเป็นไร่ปอและนุ่น ซึ่งตึกแดนไม้ได้รับกว่น บ้านพักแบบโรงนาทั้งสองหลังสงบเงียบ ทุกคนพากันลงจากรถ นายทำนุเดินนำหน้าพาเสมียนในบังคับบัญชาของเขา ๒ คน และคนขับรถตรวจการอีกคนหนึ่งเข้ามาหาคณะสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแก้ว นายทำนุแต่งเครื่องแบบตรวจการมีจิตใจใหญ่บนอินทรีนุผ้า ข้างละ ๒ จี๊ด สวมหมวกเก็บเรียบร้อย

"มีอะไรที่อาจารย์จะใช้ผม โปรดบัญชามาเถอะครับ" เขากล่าวกับนายพลดิเรกอย่างนอบน้อม

"แท้งคิว ยังก่อนคุณตึกแดน"

นายทำนุทำคายนแล้วหัวเราะ

"กรุณาเรียกผมว่าตึกแดนจังหวัดหรือเรียกชื่อผมเถอะครับอาจารย์ เรียกตึกแดนเฉย ๆ ฟังดูชอบกล แะะ แะะ อาจารย์ดูสิครับ มันกินไร่ข้าวโพดเสียเดือนโล่งไปเลย"

นิกรหัวเราะก๊าก กล่าวกับตึกแดนจังหวัดทันที

"คำว่าเดือนโล่งอย่าพยายามพูดอีกเถอะคุณทำนุ พ่อตาผมท่านไม่ชอบฟัง คุณก็ทราบแล้วว่าสิริระท่านอัครัตผม"

ตึกแดนจังหวัดใจหายวาบ เขามองดูท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แล้วยกมือวันทหัตถ์กระทำ ความเคารพท่าน

"ได้โปรดเถอะครับได้เท่า กระผมไม่ได้มีเจตนาจริง ๆ"

เจ้าคุณฝืนยิ้ม

"ถ้ารักจะคบกันคุณควรจะพูดว่า ตึกแดนมันกินข้าวโพดเสียไม่มีเหลือ อย่างนี้น่าฟังหน่อย พูดว่ามันกินเสียเดือนโล่งหรือกินเสียโก๋น ผมฟังแล้วก็ชักไม่มีใครชอบหน้าคุณ แต่เมื่อคุณไม่มีเจตนาที่ไม่เป็นไร"

นายพลดิเรกกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

"ไปตรวจดูให้ทั่วบริเวณไร่ข้าวโพดเถอะพวกเรา บางที่เราอาจจะพบตึกแดนตึกกะแตนาเหลืออยู่บ้าง สัตว์ทุกชนิดมักจะแย่งกันกินอาหารแล้วก็เกิดต่อสู้กันขึ้น ตัวที่ได้รับบาดเจ็บก็ไปไม่ไหว"

เลี้ยหงวนเห็นพ้องด้วย

"จริงโวย เราจะได้สอบสวนปากคำมัน ชูบังกับมันบอกว่าพวกมันพักอาศัยอยู่ที่ไหน เพื่อเราจะได้ติดตามไปทำลายมาให้หมดสิ้น เอ-- ไร่นี้ทำไมมันเงียบและวังเวงอย่างนี้โวย คล้าย ๆ กับไร่ร้าง ไม่มีผู้คนอยู่เลย เจ้าของไร่น่าจะออกมาต้อนรับพวกเรา เราเอารถยนต์มาตั้งสามคันเขาควรจะรู้ว่าพวกเรามาช่วยเหลือเขาเป็นทางราชการ"

ตึกแดงจังหวัดพุดเสริมขึ้น

"พวกเจ้าของไร่อาจจะหลบหนีไปอยู่บนเขาหมดแล้ว ก็ได้ครับอาเสี่ย ตึกแดงพันธุ์นี้มันดูร้ายมาก ขณะที่มันลงกินพืชตามไร่ ถ้ามันเห็นมันจะพากันบินเข้ารูมด้อมทำร้ายคนทันที กัดใครเข้าก็เป็นแผลครับ เขียวมันใหญ่เหมือนเขี้ยวหมา...เอ๊ย...สุนัขครับไม่ใช่หมาผมพุดผิดไป"

ศาสตราจารย์ดิเรกเดินนำหน้าพาทุกคนบุกเข้าไปกลางไร่ข้าวโพด ซึ่งบางแห่งมีต้นหญ้าคา ขึ้นปกคลุมและฝูงตึกแดงแกกไม่ยอมกินหญ้าแม้แต่ต้นเดียว มันกินแต่ข้าวโพดและต้นไม้อื่นๆ เท่านั้น สีสหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ แต่งกายเหมือน ๑ กัน สวมกางเกงขาสั้น เข็มตรวจการศีกาก็ สวมถุงยาวและรองเท้าหุ้มส้น ซึ่งเป็นรองเท้าผ้าใบพื้นยางสะดวกแก่การบุกป่า ทุกคนคาดเข็มขัดกระสุนปืนพก และมีปืนพกประจำตัวคนละ ๒ กระบอก ที่พกปืนมาก็เพื่อป้องกันสัตว์ร้ายหรือพวกโจร ไม่ได้เอามายิงตึกแดง

เมื่อเดินมาถึงบ่อสุดเขตไร่ทุกคนก็หยุดชะงัก และหลายคนร้องอุทานออกมาด้วยความตกใจ ในกอหญ้าคาอันหนาทึบ โครงกระดูกมนุษย์รวม ๕ ศพนอนตายอยู่เรียงรายในท่าต่าง ๆ กัน แต่ศพเหล่านั้นยังมีเนื้อหนังและเศษเสื้อผ้าติดอยู่บ้าง แน่ละ ไม่มีปัญหาอะไรอีก เจ้าของไร่กับพรรคพวกของเขาแน่นอน ทุกคนต้องเสียชีวิต เพราะตึกแดงยักษ์พันธุ์ ตึกกะแตนา

เจ้าแห้วออกสั่งขวัญแขวนเส้นผมตั้งชันโบหน้าซัดเลือดเหมือนแผ่นกระดาษ เขากล่าวกับพลด้วยเสียงสั้นเครือ

"รับประทานรตเราทิ้งไว้ตั้งสามคันไม่มีใครเฝ้า รับประทานให้ผมไปเฝ้ารตเถอะครับ"

พลคว้าแขนเจ้าแห้วไว้

"อย่าปอดแหกนักอ้ายแห้ว คนเหล่านี้เพิ่งตายไม่หลอกแกหรอก แล้วก็ขณะนี้ก็เป็นเวลากลางวันแสด ๆ ผีหลอกกลางวันมีหรือวะ"

นายพลดิเรกมีสีหน้าเคร่งขรึมผิปรกติ เขาพาเพื่อนเกลอของเขากับเจ้าคุณปัจฉิม ๑ เจ้าแห้วพร้อมตัวตึกแดงจังหวัดกับเสมียนแผนกตึกแดงจังหวัดทั้งสองคนเดินเข้าไปที่ศพเหล่านั้น ทุกคนเงียบกริบไม่มีใครพูดอะไร สังเกตได้ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่ง ข้างตัวศพมีกิ่งไม้คู้ใหญ่ ๆ และคบเพลิงที่ถูกไฟไหม้หมดแล้วตกอยู่ ศพทุกศพนำทุเรศ-กระดุกมีเนื้อเหลือติดไว้บางแห่ง เฉพาะโบหน้าเนื้อหนังหายไปหมด กลายเป็นหัวกะโหลก

พลกล่าวถามนายท่านเบา ๆ

"คุณเข้าใจว่ายังไงครับ คุณท่าน"

ตึกแดงจังหวัดทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้เพราะความสมเพชเวทนาคนเหล่านี้

"ก็เจ้าของไร่กับคนของเขานะซีครับ ทุกคนร่วมมือกันทำลายตึกแดง หรือจับไล่มัน โดยใช้คบเพลิงและเอาไม้ฟาดมัน ตึกแดงมันโกรธก็ถ่มรุมกันสังหารคนเหล่านี้แล้วก็กินเนื้อเสียด้วย เสื้อผ้าขาดวินเกือบจะไม่มีเหลือติดพันกาย"

นายพลดิเรกขบขมกรอด เขามองดูหน้านายท่านแล้วกล่าวว่า

"ผมยอมบาปแน่คุณตักแตน"

"แะะ แะะ ผมชื่อท่านุครับ"

"ออะไร แต่ผมเรียกตำแหน่งคุณซึ่งเป็นตักแตนจังหวัด อ้า--ผมจะฆ่าตักแตนตักกะแตนาฝูงนี้ไม่ให้มีเหลือแม่แต่ตัวเดียว แม้ว่าตักแตนผู้หญิง ตักแตนแก่ ๆ หรือทารกตักแตนที่เพิ่งออกจากไข่ ผมก็จะฆ่ามัน ลงมันฆ่าคนกินคนอย่างนี้ เอาไว้ไม่ได้แน่ คราวแรกผมตั้งใจแต่เพียงขับไล่มันออกไปจากประเทศเรา แต่ผมเปลี่ยนความคิดแล้ว ผมสงสัยเหลือเกิน ท่านอธิบดีอาจจะเข้าใจผิดหรือได้รับรายงานอย่างผิดพลาด ตักแตนฝูงนี้ อาจจะมาจากประเทศคอมมิวนิสต์ก็ได้ซึ่งเป็นแผนการณ์ทำลายพืชผลและชีวิตพี่น้องชาวไทยของเรา"

"นั่นนะซีครับอาจารย์ ขึ้นปล่อยไว้ถ้าอาจารย์ไม่ปราบ ก็ไม่มีใครปราบมันได้ อีกไม่ช้ามันจะออกลูกหลานเพิ่มจำนวนขึ้นตามลำดับ แล้วแยกย้ายกระจายกำลังกันไปทั่วประเทศ"

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ เห็นพ้องด้วยตามความคิดเห็นของนายแพทย์หนุ่ม ท่านมองดูนายพลดิเรกแล้วพูดเสียงหนัก ๆ

"พ่อก็คิดอย่างแกลนี้แหละ คงเป็นแผนคอมมิวนิสต์ส่งตักแตนพันธุ์นี้เข้ามาบ้านเมืองของเราแต่ไหนแต่ไรมาไม่เคยมีตักแตนตัวใหญ่ ๆ อย่างนี้ ตักแตนในบ้านเราล้วนแต่ตัวเล็ก ๆ และไม่ได้ทำลายพืชผล"

พ.อ. นิกรมองคุดุสพทั้ง ๕ ศพ แล้วยกมือขวาขึ้นอุคจุมุกกล่าวกับพลเบา ๆ

"ชักเหม็นแล้วโว้ย"

พลทำตาเขียวแล้วเอ็ดตะโรลั่น

"เหม็นอะไรวะ คนเพิ่งตายเมื่อสองสามชั่วโมงมานี่เอง"

"ก็กลิ่นได้กลิ่นเหม็นตุ ๆ นี่หว่า"

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ ยกมือขวากุมด้ามปืนพกในซองปืนข้างของท่านแล้วพูดเสริมขึ้นอย่างไม่พอใจ

"อ้ายกร ขอเสียเถอะวะ อย่าให้มีการยิงทิ้งกันในคงพญาเย็นนี้เลย ขณะนี้ก็ไม่ใช่ว่าเวลาที่แก่จะพูดเล่น ศพพี่น้องร่วมชาติของเราทั้ง ๕ ศพนี่นะเป็นเรื่องเศร้านะโว้ย ไม่ใช่เรื่องตลกขบขัน"

ดร.ดิเรกกล่าวกับทุก ๆ คนอย่างเศร้าใจ

"ไปที่รถเราเถอะ กันจะวิทยุรายงาน ไปให้กองตำรวจภูธรทราบ เขาจะได้มาชันสูตรพลิกศพตามหน้าที่ของเขา แล้วกันจะติดต่อกับฝูงบินน้อยที่สองให้เขาส่งเฮลิคอปเตอร์มากันหาตำแหน่งของตักแตนยักษ์ ถ้าเรารู้ว่ามันลงไว้ใครหรือซุนนุมนกันอยู่ที่ไหน เราจะได้ติดตามไปฆ่ามันให้หมด"

นายพลดิเรกพาทุกคนย้อนกลับไปไปที่รถ แต่นิกรยังไม่ยอมไปมีหน้าซ้ำยังจุดแขนเจ้าแห้วไว้ด้วย เจ้าแห้วกำลังหวาดกลัวก็กล่าวขึ้นเสียงสั้น ๆ

"รับประทานปล่อยผมซีครับ บรรยากาศที่นี่มันสะบัดร้อนสะบัดหนาวชอบกล ให้ผมไปที่

รถเถอะครับ"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"แกมองคูศพนั่น สฟผู้ชายซึ่งคงจะเป็นเจ้าของไร้สวมสร้อยคอเส้นเบือเริ่มอย่างน้อยหนักไม่ต่ำกว่า ๕ บาท ผูกนาฬิกาข้อมือเสียด้วยซี แล้วก็สฟผู้หญิงรรยาของเขาแน่ ๆ คาคเข้มขันคาควะมันเป็นผลพลอยได้หรือลาภของเรา แกไปปลดมาจากสฟหน้อยชีวะแล้วเรามาแบ่งกัน"

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

"รับประทานไม่เอานะครับ คุณปลดเองซีครับ"

นิกรสั้นสี่ระยะ

"กันไม่กล้าไว้ย ชิน ไปนั่งใกล้ ๆ ฝิมันจุดแขนไว้กันก็ซ้อคตายเท่านั้น อย่าเอาเลยะบาปกรรมเปล่า ๆ" พุดจบนิกรก็พาเจ้าแห้วเดิน ไปจากที่นั่น

ขณะนี้เป็นเวลา ๑๔.๓๐ น.

อากาศในคงพญาเย็นร้อนอบอ้าวผิดปกติ นายพลดิเรกขึ้น ไปบนรถแลนด์โรเวอร์ ทำการส่งวิทยุติดต่อกับกองตำรวจภูธรอำเภอเมืองสระบุรี ปรากฏว่าการพุดวิทยุโทรศัพท์ชัดเจนดีมาก ศาสตราจารย์ดิเรกแจ้งให้ทราบว่าเขากับคณะของเขาพร้อมด้วยตักแตนจังหวัดได้มาที่ไร้ของนายอ่วม ชาญกระโทก กสิกรคนสำคัญคนหนึ่งซึ่งตักแตนพันธุ์ตักแตนนา ได้ลงกินข้าวโพดจนหมดสิ้นเมื่อตอนสายวันนี้ เจ้าของไร้กับภรรยาและคนงานอีก๓ คน ถูกตักแตนยักษ์ฆ่าตายกักกินเนื่อจนเหลือแค่ร่างโครงกระดูก ขอให้ตำรวจรีบมาชันสูตรพลิกศพและอารักขาไร้นี้ ต่อจากนั้นเขาก็พุดวิทยุติดต่อกับฝูงบินน้อยที่ ๒ ขอร้องให้ส่งเฮลิคอปเตอร์มาช่วยค้นหาตำแหน่งตักแตนตักแตนนา

๑๕.๓๐ น. เศษ

เฮลิคอปเตอร์ของกองทัพอากาศเครื่องหนึ่งได้มาบินวนเวียนอยู่เหนือไร้ของนายอ่วม ชาญกระโทกในระยะตำ นายพลดิเรกใช้เครื่องรับส่งวิทยุขนาดจิ๋วพุดติดต่อกับนักบินประจำเครื่องทันที นักบินรับรองว่าเขาจะพยายามค้นหาตำแหน่งฝูงตักแตนยักษ์ให้พบ ขอให้ ดร. ดิเรกคอยติดต่อกับเขาทางวิทยุ

ระหว่างนั้นเองนายทำนุ นิรทรัพย์ ตักแตนจังหวัดก็ส่งให้เสมียนและคนขับรถนำเหล่าและกับแกลั้มลงมาจากรถตรวจการ

"ทุกท่านอย่ารังเกียจเลยครับ ผมอุตสาห์เตรียมเอามาจากบ้านเมียผมเขาทำกับแกลั้มให้มาตั้ง ๒ ปี้นโต ถึงโซดาไม่ได้แช่เย็นแต่ผมก็มีน้ำแข็งในกระตักใหญ่ไว้ต้อนรับพวกคุณ"

พล พัชรภรณ์ มองคูตักแตนจังหวัดด้วยความพอใจ

"ขณะนี้เป็นเวลาเช้า ไหงคุณเลี้ยงเหล่าละครับ"

เลียหววนพุดโพล่งขึ้นทันที

"น้ำขามันมีความหมายอะไรวะ คุณตักแตนแกกิดถูกแล้วที่เอาเหล่ามาเลี้ยงพวกเราแทนน้ำ

ชา" แล้วเขาก็หันมาทางศาสตราจารย์ดิเรกซึ่งกำลังคอยฟังเสียงนักบินทางวิทยุโทรศัพท์

"หมอไว้ว คุณตักแตนต้อนรับพวกเราอย่างดีที่สุด กลับไปนี่แกต้องรายงานท่านอธิบดีขอ
ขึ้นเงินเดือนอีกสองขั้นนะ"

นายพลดิเรกพยักหน้ารับทราบ เขาพูดได้ตอบกับนักบินเป็นครั้งคราว ขณะนี้เฮลิคอปเตอร์
กำลังค้นหาตำแหน่งตักแตนยักษ์อยู่ทางหุบเขาแห่งหนึ่งทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของไร่นี้

เข้มนาฬิกาที่ข้อมือนายแพทย์หนุ่มบอกเวลา ๑๖.๐๐ น. ตรง ขณะที่ทุกคนกำลังล้อมวงกัน
ดื่มเหล้าและกินกับแกล้มกันอย่างเงียบ ๆ เสียงนักบินก็ดังออกมาจากลำโพงเครื่องรับส่งวิทยุ
ขนาดเล็กแต่มีประสิทธิภาพอย่างสูง

"ฮัลโล อาจารย์ครับ ฟังอยู่หรือเปล่าครับ"

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มออกมาได้

"กำลังฟังอยู่คุณ ว่าไงครับ"

"พบตำแหน่งตักแตนตักกะแตนาแล้วครับ"

นายพลดิเรกลืมตาโพล่งเต็มไปด้วยความตื่นเต้นยินดี

"จั้นเรอะ พบที่ไหนคุณทองหยอด"

"ไร่ข้าวโพดและไร่พืชผักสวนครัวเชิงเขาสำริดครับอาจารย์ ห่างจากไร่นายอ่วมไม่เกิน ๕
กิโลเมตร ตักแตนจังหวัดเขากงรู้จักทางดีครับ"

ดร. ดิเรกดีใจอย่างยิ่ง

"คุณแน่ใจนะว่าคุณเห็นนะตักแตน ไม่ใช่จักจั่นนะ"

"ตักแตนแน่ครับอาจารย์ ผมเห็นถนัด เพราะผมบินลงต่ำ ตัวใหญ่มากครับเกาะย้วยเยื้ออยู่
ตามต้นไม้แลเห็นพริ้วไปหมดเลยครับ"

"ทั้งหมดก็ตัว"

"ผมไม่ได้นับหรอกครับอาจารย์ มันมากมายเหลือเกินจำนวนแสนขึ้นไปแหละครับ"

"พยายามนับได้ไหมคุณทองหยอด ผมต้องการรู้จำนวนของมันเกี่ยวกับการปราบปราม
ทำลายมัน ตัวมันใหญ่ขนาดลูกหมาคุณคงนับได้"

"อ้อ๊ย ไม่ไหวครับอาจารย์ ต่อให้คนร้อยคนมาช่วยกันนับก็นับไม่ถูก มองแลเห็นเกลื่อน
กลาดทั่วไปหมด ข้าวโพดทั้งไร่ราพนาสุรไปแล้วครับ เหลือแต่ต้นไม้ใหญ่ ๆ ที่มันเกาะอาศัย
อยู่ซึ่งมันคงไม่กิน ผมเข้าใจว่าคืนนี้ตักแตนฝูงนี้คงจะพักผ่อนที่ไร่นั้นครับ และพรุ่งนี้ก็เคลื่อนกำลัง
หาพืชไร่กินต่อไป"

"อ้อ ไร่ อ้อ ไร่ เลิกกันนะครับคุณทองหยอด ขอบคุณมากเท่าที่คุณเอื้อเฟื้อผม อ้า--โรครเก่า
ของคุณหายดีแล้วหรือยัง"

"ยังครับอาจารย์ ผมผลอไปกินปลากระเบนย่างเข้า แม่ยายผมนะซีครับเขาอยากจะทดสอบ
ว่า ผมเป็น โรคอย่างไรหรือเปล่า ก็แนะนำให้มีผมไปซื้อปลากระเบนย่างมาให้ผมกิน แล้วหลอก

ผมว่าเป็นปลาน้ำจืด พอต่อเข้าไปเท่านั้นรุ่งขึ้นพริบไปทั่วเลยครับ หมอที่กองบินฉัตรมาให้ผมหนึ่ง
เจ็มนันก็ยุบไป"

นายพลดิเรกหัวเราะก๊าก

"คุณเป็นเด็กหนุ่มคุณควรจะทำไว้ที่หลังอย่างชน ที่หลังอย่างชนเล็กกันนะคุณทองหยอด คุณ
นำเครื่องบินกลับได้แล้ว"

"ยังครับอาจารย์ ผมยังไม่กลับ"

"อ้าว ทำไมล่ะ"

"กลับไม่ได้ครับ ผมกับเฮลิคอปเตอร์ยังค้างอยู่บนยอดไม้"

ศาสตราจารย์ดิเรกปิดเครื่องรับวิทยุทันทีและวางไมโครโฟนสำหรับพูดลงบนเครื่องของ
มันตามเดิม เขาลุกขึ้นพาตัวเดินมาที่วงเหล้าซึ่งตั้งแค้นแค้นจังหวัดกำลังคุยฟังตามธรรมดาของคนช่าง
พูด

"คุณทำนุ เลิกกินเหล้าได้แล้วครับ รับประทานอาหารและพวกเราไปที่ไร่ข้าวโพดเชิงเขาสำริดเดี๋ยวนี้
นักบินวิทยุบอกมาว่าตั้งแค้นแค้นแค้นลงมากินข้าวโพดที่ไร่นั้นจนหมดเกลี้ยงแล้ว เกาะอยู่ตาม
ต้นไม้ใหญ่ ๆ มากมายนับไม่ถ้วน"

ตั้งแค้นจังหวัดเงยหน้าขึ้นมองดูนายแพทย์หนุ่ม แล้วยิ้มให้

"ผมว่ามันเย็นมากแล้วครับอาจารย์ เราพักแรมกันที่นี่ พรุ่งนี้เช้าค่อยเดินทางไปปราบมันไม่
ดีหรือครับ"

ศาสตราจารย์ดิเรกชักฉีก

"ถ้าคุณไม่พาผมไปผมจะรายงานอธิบดี ว่าคุณไม่ให้ความร่วมมือกับผม"

"แหม -- อาจารย์ก็อ้อ เหล้ายังอยู่อีกตั้ง ๒ ขวด กับแก้มก็เหลืออีกเยอะแยะ"

นายพลดิเรกพูดตัดบท

"ถ้าคุณไม่ไปผมไปเองก็ได้ เฮ้อ ไปเว้ยพวกเรารังหารตั้งแค้นให้เสร็จก่อนตัวเราจะได้เดิน
ทางกลับบ้านในคืนวันนี้ อย่างช้าสามทุ่มก็ถึงบ้าน"

การดื่มเหล้าจำเป็นต้องยุติลง ตั้งแค้นจังหวัดสั่งให้เสมียนและคนรถช่วยกันขนของขึ้นไป
ไว้บนรถตรวจการ อาเสี่ยกินหงวนบ่นพึมพำเพราะกำลังกินเหล้าสนุก ๆ ในห้านาทีนั้นเองรถตรวจ
การของกรมการพืชก็แล่นนำหน้ารถจี๊ปวิลลีย์และจี๊ปแลนด์โรเวอร์ออกจากไร่ของนายอ่วม กสิกรผู้
สูงอายุซึ่งพบจุดจบด้วยตั้งแค้นยักษ์พร้อมด้วยภรรยาของเขา และลูก

พอแดดอ่อนจางแสง คณะพรรคสี่สหายปราบตั้งแค้นก็มาถึงบริเวณไร่อันกว้างขวางที่เชิง
เขาสูงหนึ่ง รถทั้ง ๓ คันแล่นมาจอดต่อท้ายกัน เมื่อทุกคนลงมาจากรถต่างก็แลเห็นไร่ข้าวโพดกลายเป็น
ที่ว่าง เพราะถูกตั้งแค้นกัดกินหมด บนต้นไม้ใหญ่หลายสิบต้นตั้งแค้นตั้งแค้นแค้นเกาะอยู่ตาม
กิ่งไม้ใบไม้มองดูลานตาไปหมด เพียงแต่ปีกของมันขยับเล็กน้อยตัวละทีก็เกิดเสียงดังซาดซ่าได้ยิน

ไปไกล

"ไอ้โห" กิมหงวนร้องลั่น "นี่มันมาจากอินเดียหรือมาจากประเทศค่อมมิวนิสต์กันแน่โว้ย หมอ"

ศาสตราจารย์ดิเรกมีสีหน้าสดชื่นแจ่มใสพิศปรกติ

"ไม่ใช่ตักแตนที่มีถิ่นกำเนิดในอินเดียแน่นอน ตักแตนอินเดียอย่างโตก็ขนาดบ็อมเบย์ โลก กัส นี่มันตักแตนค่อมมิวนิสต์แน่ ๆ และคงไม่ได้ซื้อตักแตนมา ค่อมมิวนิสต์คงจะเลี้ยงและเพาะพันธุ์ มันขึ้น รู้จักให้มันกินอาหารที่ช่วยให้ร่างกายมันใหญ่เช่นนี้ นอกจากนี้ยังทำให้มันดุร้าย พวกอย่า อะอะ ไป ถ้าเราถูกตักแตนโจมตีเราก็คงตกเป็นเหยื่อของมันกลายเป็นผีเฝ้าไร่นี้ไปตามกัน"

นิกรสะดุ้งโหยง

"ถ้าเช่นนั้นเราจะอยู่ที่นี้ทำไมล่ะ ล่าถอยเถอะเว้ยหมอ ปล่อยให้ตักแตนจังหวัดเขาปราบมัน ดีกว่า เพราะมันหน้าที่ของเขาโดยตรง"

นายท่านมองคุณนิกรด้วยแวตาระห้อย

"โธ -- ผมปราบมันได้เมื่อไรล่ะครับ นอกจากอาจารย์ดิเรกกับพวกคุณแล้วไม่มีใครปราบ มันได้หรือครับ"

ดร. ดิเรกสั่งให้เจ้าแก้วไปเฝ้ากล้องถ่ายภาพขนาด ๑๖ มม. ในรถแลนด์โรเวอร์มาให้ เขาแล้วเขาก็กล่าวกับเพื่อนเกลอทั้งสาม

"กันแน่ใจเหลือเกินว่ามันเป็นตักแตนค่อมมิวนิสต์ กันจะตั้งชื่อมันเสียใหม่ว่า "วินสกี กรา สอพอเปอร" เลิกเรียกตักกะแตนนา กันที"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เห็นพ้องด้วย

"เออ -- ชื่อนี้เข้าที่ไวยดิเรก แกจะจัดการกับมันอย่างไรต่อไปล่ะ"

นายพลดิเรกยิ้มให้พ่อตาของเขา

"ก่อนอื่นผมจะถ่ายหนังเอาไว้สักม้วนครับ เพื่อประโยชน์ในเรื่องแมลงวิทยา ต่อจากนั้นผม จะจัดการสังหารมันเองด้วยวิธีการอันแยบคายของผม เรื่องเล็กครับคุณพ่อ นักวิทยาศาสตร์ชั้นดี อย่างผม ไม่รู้สึกยากลำบากอะไรเลยในเรื่องปราบตักแตน"

ตักแตนจังหวัดเดินเข้ามาหานายพลดิเรก แล้วพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงอ้อมแอ้ม

"ผมขออนุญาตเลี้ยงเหล้ากันต่อไปได้ไหมครับ"

นายแพทย์หนุ่มแยกเขี้ยว

"ยัง ยังก่อน ต้องปราบตักแตนยักษ์ให้ได้เสียก่อน คุณนี่ถ้าจะติดเหล้าอมแถมเหมือนอย่าง อ้ายหงวน"

"แะะ แะะ ไม่ถึงกับติดหรือครับ ตอนเข้าพรรษาผมยังหยุดดื่ม"

"หยุดตลอดพรรษาหรือ" ศาสตราจารย์ดิเรกถามยิ้ม ๆ

"หยุดวันเข้าพรรษาวันเดียวครับ"

เจ้าแห้วเดินลอยหน้าเข้ามา แล้วส่งกล้องถ่ายภาพยนต์ให้ ดร.ดิเรก

"รับประทานนี้ครับกล้อง"

นายพลดิเรกขมวดคิ้วขึ้น

"แล้วฟิล์มล่ะ"

"รับประทานฟิล์มผมไม่ได้เอามาครับ"

"อ้าว ไม่มีฟิล์มแล้วจะถ่ายหนังได้ยังไงโว้ย"

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

"รับประทานคุณหมอมไม่ได้สั่งให้เอาฟิล์มมาด้วยนี่ครับ สั่งผมแต่เพียงว่าอย่าลืมเอากล้อง
หนังมา"

"อ้อ มึงนี่เถื่อนตรงจริงนะ เอากล้องไปเก็บแล้วเอาปืนลูกซองมาให้ข้า"

เจ้าแห้วทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย

"รับประทานเอาลูกปืนด้วยไหมครับ"

ดร.ดิเรกจู้ปาก

"เอามาซิโว้ย มีปืนไม่มีลูกแล้วจะไปยิงหมาที่ไหนกัน แกงหรือว่าแกลิงทำเป็น โง่วะ"

"โอ้ รับประทานถ้าผมฉลาดอย่างคุณหมอม ผมก็คงไม่ต้องมาเป็นจี้ข้าคุณหมอมเหมือนอย่างนี้
หรอกครับ" พูดจบเจ้าแห้วเดินไปที่รถจี๊ปแลนด์โรเวอร์ ซึ่งจอดอยู่ท้ายขบวนหรือท้ายแถว

สักครู่หนึ่ง เจ้าแห้วก็นำปืนลูกซอง และกระสุนลูกปรายสำหรับยิงนกรวม 2 นัดมาให้ให้นาย
พลดิเรก นายแพทย์หนุ่มจัดแจงบรรจุกระสุนเข้าลากล้อง แล้วกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขาอย่างเป็นทางการ
เป็นงานว่า

"ทุกคนรอกันอยู่ที่นี่แหละ กันจะบุกเข้าไปที่โคนต้นไม้ใหญ่ เอาปืนยิงตักแตนสักสองสาม
ตัวเพื่อเก็บไว้สำหรับวิจัยต่อไป"

นิกรกล่าวขึ้นทันที

"คิดให้ดีนะ โว้ยหมอม แกเอาปืนยิงมัน พวกมันอาจจะแห่มาเล่นงานเราก็ได้ ร่างของพวกเรา
จะกลายเป็นโครงกระดูกเหมือนอย่างนายอ่วมกับคนของเขาที่ไร่โน้น"

"เดือนที่ วอร์รี่ ตักแตนไม่ใช่เสือหรือช้าง แล้วก็ไม่ใช่นกอินทรี พวกเรามากันตั้ง 9 คนกลัว
อะไร หากไม่เตรียมไว้คนละค้อน ถ้ามันโจมตีเราก็เอาไม้หวมมันเข้าตัวละทีสองที หรือไม่ก็คิดเครื่อง
รยนต์เร่งเครื่องให้ดัง ๆ กดแตรเข้าให้มันตกใจ มันก็หนีไปเอง อย่าเสียขวัญก็แล้วกัน นายอ่วมเจ้า
ของไร่กับพรรคพวกของเขาถูกตักแตนฆ่าตาย อาจจะเป็นเพราะตักแตนฝูงนี้กำลังหิวจัด ขณะนี้มัน
อึดแล้วถึงเกาะพักนอนอยู่ตามต้นไม้ สัตว์ทุกชนิดเวลาหิวโมโหร้ายและกินไม่เลือก ถ้ากินอึดแล้วก็
ชอบอยู่เฉย ๆ ไม่สนใจกับสิ่งแวดล้อม ส่วนมนุษย์เราถึงอึดก็อยากกินอีก กินไม่รู้จักอึดแบบท้องอึด
ปากอยาก บางคนมีเงินตั้งร้อยล้านยังพยายามหาเงินอีก"

ศาสตราจารย์ดิเรกพาตัวเดินผ่านไร่ข้าง โปดอันว่างเปล่า ตรงไปยังหมู่ต้นไม้ใหญ่หลายต้น

ซึ่งขึ้นเขี้ยวครีมนำไปจนกระทั่งถึงภูเขาสำริด

เขาหยุดยืนได้ตะแบกอันสูงใหญ่ต้นหนึ่ง แหงนหน้าขึ้นมองดูตึกแดนยักษ์ที่เขาให้ชื่อมันใหม่ ว่า "วินสกี กร้าสอพเปอร" นายพลดิเรกยกปืนลูกซองขึ้นประท้วงว่า โดยไม่ต้องเสียเวลาถึงศูนย์ เพราะต้นไม้ทั้งต้นมีตึกแดนเกาะเต็มจนหาที่วางไม่ได้ และแล้วนายแพทย์หนุ่มก็กระดิกนิ้วเหนียวไถยงปล่อยกระสุนออกไปจากลำกล้องทั้ง 2 นัด

"ตุม ตุม"

ตึกแดนไม่ต่ำกว่า 5 ตัว ลอยละลิวลงมาจกกิ่งไม้ หล่นลงบนพื้นดิน บางตัวก็ชักคืนซังกอน่าสงสาร บางตัวก็ตายคาที่ บ้างก็ถูกยิงขาหักหรือกระดูกขวาง ฟุ้งตึกแดนอันมากมายหลายหมื่นได้ยินเสียงปืนก็ตกใจแตกฮือบินจากต้นไม้ และแล้วตึกแดนยักษ์ก็เฮโลบินเข้าหานายแพทย์หนุ่ม

ดร.ดิเรกร้องสุกเสียง

"มายก็้อด..."

เขาหมุนตัวกลับ ใส่ตีนหมาโกยอ้าวอย่างไม่คิดชีวิต สามเกลอกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้วพร้อมด้วยตึกแดนจังหวัดกับคนของเขาอีก 3 คน ต่างพากันวิ่งหนีเช่นเดียวกัน ทุกคนเสียขวัญแล้ว ฟุ้งตึกแดนยักษ์ห้อมล้อมจนไม่มีทางที่จะหลบหนีไปทางไหนได้ ในที่สุดทุกคนก็ขึ้นรวมกลุ่มกัน ใช้ไม้ฟาดตึกแดนที่เข้ามาห้อมล้อมอย่างหนาแน่นนับเป็นพันๆ

ตึกแดนยักษ์ใช้ปีกฟาดคณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณและเจ้าแห้วตลอดจนนายท่านกับคนของเขา เสียหวนถูกตึกแดนตัวหนึ่งกัดที่แขนเป็นรอยเขียว อาเสียดิงปืนพกในซองปืนออกมา ทั้งสองกระบอกระดมยิงฟุ้งตึกแดนอย่างดุเดือด

พล,นิกร,ดิเรก กับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ต่างควักปืนออกมายิงตึกแดนบ้าง เสียงกระสุนปืนพกทั้ง 10 กระบอก ที่ตั้งขึ้นติดต่อกัน ทำให้ฟุ้งตึกแดนตกใจล่าถอยไปทันที มันบินไปเกาะบนต้นไม้ตามเดิม

แต่สี่สหายของเรา กับเจ้าคุณปัจจนึกฯ เจ้าแห้ว ตึกแดนจังหวัดกับเสมียนของเขาทั้งสองคน และคนขับรถยนต์อีกคนหนึ่งขึ้นแก้ผ้าเปลือยกายล่อนจ้อนไปตามกัน ทั้งนี้เพราะตึกแดนช่วยกันทั้งนึกขาดออกไปจากร่างตัวละครขึ้นสองขึ้น ทุกคนอยู่ในชุดวันเกิด โดยเฉพาะส่วนสำคัญของเจ้าคุณปัจจนึกฯ เหมือนไทรกระเทียมต่อขา ท้องของท่านยื่นพลู้อออกมา

นายพลดิเรกเข้าใจว่าเขาคนเดียวที่สวมเสื้อผ้าอยู่ก็หัวเราะงอหาย เขาชี้ร่างเสียหวนแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

"อ้านหงวน สะ สะ แกเหมือนเปรตนรกที่ขึ้นมาขอส่วนบุญเขา ตึกแดนทั้งเอาเสื้อกางเกงของแกเอาไปกินหมดแล้ว ไปขึ้นบนรถหาเสื้อผ้าถุงเสีย สะ สะ อ้ายพล, อ้ายกร คุณพ่อและอ้ายแห้ว, คุณทำนุและคุณสามคนนี่ก็นุ่งลมหม่มฟ้าไปยิ่งกว่าระบำจำปี"

พล พัทธราภรณ์ มองดูหน้านายแพทย์หนุ่มอย่างขบขัน

"แกคิดว่าแกยังนุ่งผ้าอยู่ยังงั้นรี"

นายพลดิเรกสะอื้นเอือก้อยๆ ก็ลงมองดูตัวเอง และแล้วเขาก็ทำคอขยับเมื่อแลเห็นตัวของ
เขาเองเปลือยกายล่อนจ้อน

ดร.ดิเรกร้องสุดเสียง

"อู๊ย รัม โมสัง โฆ....."

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครง เสียงหวนพุดพลาหงหัวเราะพลาหง

"ตึกแตน "วินสก็์ กราสอพเปอร" ไม่ใช่เล่นโว้ย ถึงแม้มันฆ่าเราไม่ได้ เพราะพวกเรามีปืน
ยิงจับได้มัน แต่มันก็ทำให้พวกเรากลายเป็นชีเปลือยไปตามกัน ดูคุณอาชีวะ ท้องพลุ้ย น่าเกลียดน่า
เกลียด สะคือจุ่นชะด้วย"

"เฮ้ย" ท่าเข้าคุณตวาดลั่น พร้อมกับยกฝ่ามือทั้งสองปิดสะดือของท่าน

นิกรหัวเราะก๊าก

"ไม่เห็นจะน่าอายอะไรเลยครับ พวกเราผู้ชายด้วยกันแท้ๆ นี่ถ้าคณะของพวกเรามีผู้หญิงปน
มาด้วยสักสองสามคน ถ้าคงยุ่งแน่"

พุดจบนิกรก็หันมายิ้มให้เจ้าแห้ว "แกเอาเสื้อผ้าของพวกเรามาหรือเปล่า"

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

"รับประทานคูเหมือนไม่ได้เอามาหรอกครับ เพราะคุณหมอบอกว่าเรามาสระบุรีวันเดียว
เท่านั้น"

"ตายแล้ว" นิกรร้องสุดเสียง "ไม่มีเสื้อกางเกงนุ่งแล้วเราจะกลับบ้านกันอย่างไร แก้วฟ้าโงงๆ
ไปอย่างนี้หมาพิศตาย หรือไม่ก็ถูกตำรวจจับหาว่าพวกเราเป็นบ้า"

เจ้าแห้วอดหัวเราะไม่ได้

"รับประทานเอามาครับ รับประทานผมจัดมาให้คนละสองชุด ถ้าไม่เอามาก็ต้องฉีกผ้าใบ
คลุมหลังการถแบ่งกันเท่านั้น แหม-เจ็บใจตึกแตนคือมมิวนิสต์เหลือเกิน อู๊ย-ผมชักหนาวแล้ว
ไม่ได้การครับต้องรีบนุ่งผ้า ซินฮิ้น โช่วเซปอย่างนี้ประเดี๋ยวก็เป็นตะพันกันเท่านั้นเอง"

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้วต่างพากันขึ้นไปบนรถจี๊ปแลนด์โรเวอร์ ส่วน
ตึกแตนจังหวัดพาลูกน้องของเขาทั้งสามคนไปที่รถของเขาเพื่อหากางเกงนุ่ง การปราบตึกแตนยักษ์
ทำให้ทุกคนสนุกสนานรื่นเริงไปตามกัน

ยังไม่ถึง 18.00 น. บริเวณป่าเขาแห่งคงพญาเย็นก็เริ่มมีดขมูกขมัวแล้ว นายพลดิเรกตกใจ
อยู่ที่ไร่นีคินหนึ่ง เพื่อทำลายตึกแตนยักษ์ ทุกคนประหลาดใจไปตามกันที่เจ้าของไร่และคนงานหาย
ไปหมด คงทิ้งบ้านพักไว้โดยไม่มีใครเฝ้า ตึกแตนจังหวัดให้ความเห็นว่าเจ้าของไร่คงจะพาคนของ
เขาหลบหนีไปอำเภอ ไม่กล้าอยู่ที่นี่ เพราะกลัวว่าจะต้องเสียชีวิตจากการคุกคามของฝูงตึกแตนยักษ์
นับหมื่นตัว

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ เจ้าแห้ว นายทำนุและเสมียนสองคน และคนขับรถ
ได้ร่วมรับประทานอาหารค่ำกันในบริเวณลานกว้างแห่งหนึ่งใกล้ๆ กับที่รถยนต์ทั้ง 3 คันจอดอยู่

กองไฟ 2 กอง ให้ความสว่างพอสมควร อาหารค่ำมือนั้นนายทำนุกีจัดเตรียมมาด้วย เมื่อรวมกับเครื่อง
กระป๋องของคณะพรรคสี่สหายแล้วทุกคนก็มีอาหารกินกันอย่างเหลือเฟือ ถึงแม้จะใช้ขนมปังปอนด์
กินต่างข้าว นอกจากนี้ยังมีเหล้าเบียร์ ขนมหอม และผลไม้ที่นำมาจากกรุงเทพฯ พร้อม

19.00 น. เศษ

ความมืดและความสงบเงียบวังเวงปกคลุมไปทั่วลำเนาไพร อากาศเปลี่ยนจากร้อนเป็นเย็น
อย่างรวดเร็ว คงพญาเย็นซึ่งมีปริมาณตกลงกว้างใหญ่ไพศาล มีอาณาเขตติดต่อกันไปหลายจังหวัด
เหมือนกับเป็นดินแดนอันรื่นรมย์ศรัทธา แต่ผืนแผ่นดินที่เป็นป่าทึบหรือป่าโปร่งกลายเป็นไรไป
แล้ว สัตว์ป่าถอยร่นไปอยู่กลางดง และในอนาคตกอนกอนนี้เสือหรือช้างก็คงจะเข้ามาอยู่ในเมือง
เพราะไม่มีที่ที่จะอยู่

นายพลดิเรกจำเป็นต้องยึดบ้านพักของเจ้าของไร่เป็นที่ทำงานปราบศึกแดนยักษ์ของเขา เขา
สั่งให้คณะพรรคของเขาช่วยกันขนเครื่องมือเครื่องใช้ไปที่กระท่อมใหญ่หลังนั้น ซึ่งมีสภาพคล้าย
กับกระท่อมในหนังควาบอย ตะเกียงเจ้าพายุ 2 ดวงถูกจุดสว่างจ้า ตึกแดนจังหวัดกับลูกน้องของเขา
ทั้ง 3 คน ได้ให้ความช่วยเหลือนายพลดิเรกเป็นอย่างดี แต่บางอย่างก็ไม่มีใครช่วยได้นอกจาก
คร.ดิเรกต้องทำเอา

ศาสตราจารย์ดิเรก ผสมน้ำกลั่นลงไปในช่วงยาผงขวดหนึ่ง เมื่อบรรจุน้ำกลั่นเข้าไปเต็ม
ขวดแล้วน้ำยาในขวดก็มีปริมาณ 100 ซีซี.พอดี น้ำยาสีขาวถูกน้ำกลั่นกลายเป็นน้ำสีขุ่นๆ เหมือนน้ำ
ข้าว

นายแพทย์หนุ่มตั้งอกตั้งใจทำงานของเขาโดยไม่ปรึกษาพูดคุยกับใครเลย ในที่สุดเขาก็
เตรียมหลอดและเข็มฉีดยาขนาดเล็กไว้สามสี่หลอด

คราวนี้เขาวางมือจากการงาน อัดยาเส้นบรรจุหลอดจุดสูบ แล้วฮัมเพลงฝรั่งเบาๆ เขาเดินวน
เวียนไปมารอบกระท่อมนั้น แล้วหยุดยื่นเหยี่ยวหน้ากับตึกแดนจังหวัด

"ผมจะเริ่มงานทำลายตึกแดน "วินสกี" กราสฮอปเปอร" เดียวนี้"

"ครับ อาจารย์จะให้ผมช่วยอะไรบ้าง"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเล็กน้อย

"คุณพาลูกน้องของคุณไปที่ต้นไม้ใหญ่สุดเขตไร่นี้ แล้วช่วยกันจับตึกแดนมาให้ผมเพื่อผม
จะฉีดยาให้มัน"

นายทำนุกีทำหน้าเสีย

"ผมขึ้นต้นไม้ไม่เป็นนี่ครับอาจารย์ แล้วก็... ผมไม่กล้าจับมันด้วย โธ่-มันดูออกจะตายไป
ครับ เมื่อตอนเย็นพวกเราอย่าแย่งไปตามกัน"

นายพลดิเรกยกมือเท้าสะเอวมองดูหน้านายทำนุกีอย่างเคืองๆ

"คุณรับราชการในตำแหน่งอะไร"

"แะะ แะะ ตึกแดนจังหวัดครับ"

"อ้าว เมื่อคุณเป็นตักแตนจังหวัด คุณก็ต้องจับตักแตนมาให้ผมซี การไม่ร่วมมือกับผมคุณอาจถูกปลดออกจากราชการก็ได้"

"โธ่-อาจารย์ครับ ผมนะเคยปีนจักจั่นจังหวัดนะครับ ทางกรมเขาเพิ่งย้ายผมมาเป็นตักแตนจังหวัดสระบุรีได้ไม่ถึงปี"

"ก็ไหนคุณคุยว่า คุณชำนาญในการปราบตักแตนทุกชนิด"

"ใช่ครับอาจารย์ แต่ผมไม่ได้หมายถึงตักแตนตัวมโหฬารอย่างนี้ ขึ้นปีนต้นไม้ขึ้นไปจับมัน มันก็รู้มกันกัดผมไปเท่านั้นเอง"

นายพลดิเรกหัวเราะเบาๆ

"พาลูกน้องคุณไปจับมันมาคนละตัวเถอะคุณทำนุ ตักแตนจำพวกนี้หากินในเวลากลางวัน ตอนกลางคืนมันจะมองไม่เห็นอะไร ความดุร้ายของมันก็หมดไป ผมจะแนะนำให้ คุณค่อยๆปีนขึ้นไปบนต้นไม้ เอามือเกาะใต้คางมันก่อนแล้วลูบหัวมันเบาๆ เท่านั้นมันก็จะยอมให้คุณอุ้ม"

นายทำนุทำหน้าที่จน

"ที่อาจารย์พูดถึงนะแมวหรือตักแตนครับ"

"ก็ตักแตนนะซี มันก็เหมือนกับแมวแหละ เกาะคางมันมันก็รู้สึกสบายและเพลิดเพลิน ผมรับรองว่าในเวลากลางคืนตักแตนฝูงนี้จะไม่กัดคุณหรือบินผลจากต้นไม้ที่มันเกาะอยู่เป็นอันขาด"

ตักแตนจังหวัดนั่งคิดสักครู่แล้วพยักหน้าช้าๆ

"ครับ ผมจะพาคนของผมไปจับมันมาให้อาจารย์คนละตัวเดี๋ยวนี้"

"แต่ว่าคุณต้องไปหลายเที่ยว เมื่อผมลดยาให้มันแล้ว คุณกับลูกน้องของคุณก็ต้องเอามันไปคืนที่ต้นไม้แล้วจับตักแตนมาให้ผมอีก คุณอย่าเพิ่งซักถามอะไรผมเลย พรุ่งนี้คุณก็จะรู้ว่าวิธีปราบตักแตนของผมมันเป็นวิธีการที่เหนือเมฆจริงๆ แม้แต่ฝรั่งก็ยังไม่เคยใช้วิธีนี้"

นายทำนุหันไปพยักหน้ากับลูกน้องของเขาทั้งสามคนซึ่งนั่งอยู่บนเตียงไม้ ต่อจากนั้นเขาก็พาลูกน้องของเขาออกไปจากกระท่อมใหญ่หลังนี้ นายพลดิเรกเดินไปหาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ซึ่งนั่งอยู่บนม้ายาวริมห้อง เขายกเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่งมาตั้งข้างหน้าเพื่อนเกลอของเขาแล้วนั่งลง นายแพทย์หนุ่มสูบล้อ่งพ่นควันอย่างสบายใจ มองดูเจ้าแห้วซึ่งกำลังนั่งสูบลมตะเกียงเจ้าพายุ

เสียดหางนกแล้วถามศาสตราจารย์ดิเรกอย่างเป็นทางการ

"แกมีวิธีปราบตักแตนอย่างไรวะ เล่าให้พวกเราฟังบ้างซี"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มเป็น เขาดึงล้อ่งออกจากปากแล้วพูดยิ้มๆ

"ก็ใช้วิธีหนามยอกเอาหนามบ่งนะซีเพื่อน ตักแตน "วินสกี กราสฮอพเปอร" มันทำลายพืชไร่ของเราและทำลายชีวิตของพวกเรา กันก็ต้องฆ่ามัน โดยบังคับให้มันฆ่ากันเอง"

พลรู้สึกสนใจไม่น้อยจึงถามขึ้นทันที

"ด้วยอำนาจยาฉีดที่แก่เตรียมไว้ฉีดให้มันยังงั้นหรือหมอ"

"อ้อไร ยาฉีดนั่นกันคิดขึ้นเองไม่ได้ซื้อหามาจากไหน อำนาจของยาฉีดก็ไม่ได้ทำให้มันตาย แต่จะทำให้สมองของมันมีอาการวิปลาสเกิดขึ้นทันที"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ พุดเสริมขึ้น

"หมายความว่าตึกแตนยักษ์ตัวใดที่ถูกฉีดยาให้มัน มันจะเป็นบ้าอย่างนั้นหรือ"

"อ้อไร เป็นบ้าแบบคุ้มคลั่งด้วยครับ มันจะเกลียดและรำคาญพวกตึกแตนด้วยกัน แล้วมันก็จะกัดตึกแตนที่อยู่ใกล้ๆ กับมัน หรือมาฆวนมันพุดคุยซักถามอะไรต่ออะไรมัน"

"เออ เข้าที่คืนีหว่า" ท่านเจ้าคุณพุดเสียงหัวเราะ "ตึกแตนที่ถูกมันกัดก็ค่อยๆ ส้มตายลดจำนวนลงไป"

"โน - ตายหมดทั้งฝูงเลยครับ"

เจ้าแห้วหัวตะเกียงเจ้าพายุลุกขึ้นยืน แล้วกล่าวกับนายพลดิเรก

"เดี๋ยวก่อนครับ รับประทานอย่าเพิ่งเล่า ผมเอาตะเกียงออกไปแขวนหน้ากระท่อมก่อนครับ กำลังสนุกทีเดียว" แล้วเจ้าแห้วก็วิ่งออกไปนอกกระท่อม รีบแขวนตะเกียงเจ้าพายุไว้ เสร็จแล้วก็วิ่งกลับเข้ามาในกระท่อม ทรวดตัวลงนั่งพับเพียบตั้งอกตั้งใจฟังศาสตราจารย์ดิเรกเล่าถึงแผนปราบตึกแตนของเขา

นายแพทย์หนุ่มอธิบายต่อไป

"ตึกแตนที่ถูกมันกัดจะกลายเป็นบ้าไปด้วย ภายในระยะเวลาเพียงสองสามนาทิต่างนั้น ทั้งนี้เพราะอำนาจยาฉีดทำให้น้ำลายของตัวที่ถูกฉีดยาเป็นพิษ จำนวนตึกแตนที่เป็นบ้าจะเพิ่มขึ้นทุกนาทิต ในที่สุดมันก็จะกัดกันล้มตายไปจนหมดสิ้น วิธีนี้เป็นวิธีปราบปรามที่ฆ่ามันหมดทั้งฝูง"

พล, นิกร, กิมหงวน ต่างพุดกันพึมพำสวดศุภคัยของ ดร.ดิเรกผู้มีสติปัญญาเฉียบแหลมเกินมนุษย์ แต่แล้วเจ้าคุณปัจฉินึกๆ ก็ถามขึ้นด้วยความสนใจ

"มันจะกัดกันเมื่อไร กัดกันในคืนวันนี้หรืออย่างไร"

ดร.ดิเรกทำตาปริบๆ

"ใครกัดใครครับ"

ท่านเจ้าคุณทำคายน

"ตึกแตนนะซีไวย์"

"โอ-อ้อไร อ้อไร มันจะเริ่มกัดกันเมื่อฟ้าสว่างในวันรุ่งขึ้นครับ สัตว์แมลงที่หากินกลางวัน ตอนกลางคืนมันมองไม่เห็นอะไร ถึงแม้ยาฉีดของผมทำให้มันเป็นบ้ามันก็จะนอนสงบเงียบ จนกระทั่งแสงอาทิตย์ของวันใหม่ช่วยให้มันมองเห็นอะไรต่ออะไรมันก็จะกัดเพื่อนของมันทันที พรุ่งนี้เราตื่นเช้า เราจะได้ชมศึกตึกแตนครับ ผมรับรองว่าตื่นตื่นน่าดูมาก มันจะกัดกัดกันตามพื้นดินระหว่างโคนต้นไม้ใหญ่ กัดกันจนกว่าตัวที่สู้ไม่ได้จะตายไป ตัวไหนเข้ามาห้ามก็จะพลอยถูกกัดไปด้วย เมื่อถูกน้ำลายของตัวที่มันฉีดยาให้มันก็เป็นบ้า ตอนนั้นก็เลยพึดกันไม่รู้ว่าเป็นใครเป็นใคร"

นิกรมองคุณนายพลดิเรกอย่างเลื่อมใส

"แกกินอะไรวะหมอ ทำไมแกถึงเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องเช่นนี้"

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะชอบใจ

"กัณฑ์กินเหมือนเหมือนอย่างมนุษย์ทั้งหลายเขากินกันนั่นแหละ ที่กัณฑ์ฉลาดก็เพราะกัณฑ์ใช้สมองของกันอยู่เสมอ มันสมองของคนเรานั้นก็เหมือนมิด ถ้าลับบ่อๆมันก็คม คนที่เอาแต่นอนบิดตัวเลื้อยไปเลื้อยมาบนเตียง ถึงจะมีวิชาความรู้มากมายแค่ไหนไม่ช้าก็กลายเป็นคนโง่ไม่รู้อะไรเลย แกก็คงเห็นกันขลุ่ยอยู่ในห้องแล็บตลอดวันตลอดอะไรต่ออะไรของกัน ไปตามเรื่อง ในที่สุดกัณฑ์ทำได้เพราะกันชอบค้นคว้า"

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ เมื่อพลสบตากับนายแพทย์หนุ่มเขาก็กล่าวถามทันที

"หมอ กัณฑ์มีปัญหาที่จะถามแกสักอย่างหนึ่ง แต่ไม่ใช่เรื่องตึกแต่นะ"

นายพลดิเรกยิ้มเล็กน้อย

"เรื่องอะไรวามา"

"เกี่ยวกับดาราศาสตร์ พวกเรารู้ว่าแกสนใจในเรื่องดาราศาสตร์เหมือนกัน เพราะอย่างน้อยแกก็ใช้เวลาคืนละสองชั่วโมงขึ้นไปอยู่กับคาบฟ้าดึกที่บ้านเฝ้ามองดวงดาวในท้องฟ้าจากกล้องดูดาวของแก"

"ออะไร กัณฑ์ศึกษาเรื่องดาราศาสตร์มา ๑๐ กว่าปีแล้ว ถึงเรียนจากตำราภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสกันก็มีความรู้พอตัว นักดาราศาสตร์ในเมืองไทยที่สำเร็จฟิสิกส์สาขาดาราศาสตร์ยังมาขอความรู้จากกันในเรื่องตำแหน่งที่แน่นอนของดาวฤกษ์บางดวงเช่นดาวไถ ซึ่งกัณฑ์อธิบายให้เขาฟังว่าดาวไถเป็นดาวฤกษ์ที่เคลื่อนที่บ่อยๆ มักจะอยู่ตามหน้าโรงหนัง, หน้าสนามมวยหรือในสนามม้า บางทีก็มาถึงบ้านเรา พอตื่นนอนก็เจอนั่งรออยู่หน้าบ้านไต่แล้ว"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นกระท่อม

"อย่าพูดเล่นไว้ยัยหมอ" พลพุดยิ้มๆ "กัณฑ์อยากถามแกเรื่องดาราศาสตร์ เมื่อสองสามวันมานี้หนังสือพิมพ์เขาลงข่าวว่านักดาราศาสตร์ที่อเมริกาพบดาวหางดวงหนึ่ง ซึ่งเป็นดาวหางดวงใหม่ที่ใหญ่ที่สุด หางของมันยาวตั้งร้อยล้านไมล์ หรือยาวกว่าระยะทางจากโลกไปดวงอาทิตย์ เรื่องนี้มีความจริงพิงใด"

ศาสตราจารย์ดิเรกตอบโดยไม่ต้องคิด

"ออะไร มันเป็นความจริงพล ดาวหางดวงนี้กัณฑ์เฝ้าดูมันอยู่เหมือนกัน มันวนรอบโลกเราในระยะห่างจากโลกตั้งสองสามร้อยล้านไมล์ แต่มันวิ่งเร็วมากหางของมันแกว่งได้ สามวันเราจะมองเห็นมันครั้งหนึ่งคือ หมายความว่ามันวนรอบโลกเราโดยใช้เวลาเพียงสามวันเท่านั้น"

พลนิ่งฟังด้วยความสนใจ

"มันเข้าใกล้โลกเราเข้ามาทุกทีใช่ไหม"

"ใช่ ถ้ามันไม่เปลี่ยนทิศทางภายในระยะเวลาปีครึ่งนี้ มันจะเข้ามาใกล้โลกเราราวล้านไมล์"

ซึ่งจะเห็นดาวหางดวงนี้โตกว่าดวงอาทิตย์ตั้ง ๒๐ เท่า และเมื่อนั้น โลกของเราก็จะวิ่งตามมันไปกลายเป็นส่วนหางของมัน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ นัยน์ตาเหลือก

ผู้คนที่ตายหมดโลกนะซีดิเรก"

ออไร้ เป็นของแน่เหลือเกินครับคุณพ่อ สิ่งใดที่มีอุบัติก็ต้องมีวิบัติ จุติเริ่มต้นก็มีจุดจบ ถ้าโลกเราวิ่งเข้าไปหาดาวหางเมื่อไร บ้านเมืองก็พังหมด กลางวันกลางคืนจะเปลี่ยนแปลง โลกจะเกิดน้ำท่วมหรือไม่มีอากาศหายใจ หางของดาวหางก็คือดวงดาวใหญ่อยู่นั้นแหละครับ ล้วนแต่เป็นดาวฤกษ์ บางดวงโตกว่าโลกเราด้วยซ้ำไป ที่กลายเป็นหางของดาวหางก็เพราะดาวหางมันใหญ่กว่า จึงดึงดูดดาวเล็กๆ ให้ติดตามเป็นบริวารของมัน"

อาเสี่ยทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

"อย่าเล่าเลยไว้อย่างไร ก็จะเป็นบ้าแล้ว ขยายกันพูดไว้ไม่มีผิด กิ่งพุทธกาลล่วงแล้วคือ พ.ศ. ๒๕๐๐ ผ่านไปแล้วไม่ช้า ก็สิ้นกัป โลกเราจะพินาศผู้คนล้มตายหมด ต่อจากนั้นก็ถึงยุคใหม่ ว้า-คิดแล้วกลัวไว้อย่างไร ถ้าโลกแตกกันแย่งเงินของกันมีอยู่ตั้งสามสี่ร้อยล้าน"

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อนายท่าน ตึกแตกจังหวัดพาลูกน้องของเขาทั้งสามคนเดินเข้ามาในกระท่อม ทุกคนอุ้มตึกแตกแยกมาคนละตัว มือซ้ายโอบอุ้มมันไว้แนบกับอก มือขวาเกาคางตึกแตกเพื่อให้มันเพลิน

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วต่างลุกขึ้นยืน นายแพทย์หนุ่มอุ้มให้ตึกแตกจังหวัด

"เป็นยังไงครับจับมันลำบากไหม"

"ไม่ครับ พวกเราทำตามอาจารย์สั่ง ปีนขึ้นไปบนต้นไม้เอามือเกาคางมันและลูบหัวมัน มันก็ยอมให้เราอุ้มลงมาจากต้นไม้โดยดี แต่วามันมีดเหลือเกินครับผมเกือบตกต้นไม้"

"เวรี้กู๊ด เอาตัวของคุณมาว่าบน โຕະนี้เถอะ ผมจะฉีดยาให้มันที่ละตัว เสร็จแล้วพวกคุณก็นำมันไว้ที่ต้นไม้ตามเดิม ยาฉีดของผมจะทำให้ตึกแตกเป็นบ้าพวุงนี้เข้ามันจะกัดพวกมันเอง ตัวไหนถูกน้ำลายที่ผมฉีดยาให้มันก็จะกลายเป็นบ้าไปด้วย ในที่สุดมันจะกัดกันตายทั้งฝูง"

ตึกแตกจังหวัดลืมนตาโพล่ง

"โอ อาจารย์ทำได้แบบนี้ก็อวิเศษนะซีดิเรก พวุงนี้มันจะตะลุมบอนกันให้พวกเราดูหรือครับ"

"ออไร้"

"เอ-ผมสงสัยครับอาจารย์ มันกัดกันมันก็จะเหลือตัวสุดท้ายตัวหนึ่งที่ไม่ตาย"

นายพลดิเรกหัวเราะหึๆ

"คุณไม่ต้องวิตก ตัวสุดท้ายที่มีชีวิตอยู่มันจะกัดตัวของมันเองจนตายเหมือนกัน ยาฉีดของผมจะทำลายระบบประสาทส่วนสมองของมันให้บ้าคลั่งคร่ำๆ พวุงนี้เข้าเราได้คู่สงครามตึกแตกแน่นอน มาเอาที่โຕະนี้"

นายทำนุอุ้มตึกแดนยักษ์เดินเข้ามาหานายแพทย์หนุ่ม แล้วมาวางลงบนโต๊ะนั้น ตึกแดน "วินสกี กราสซอฟเบอร์" หมอบนึ่งเฉยในท่าสะลึมสะลือ มั่นขกขาหน้าขึ้นขี้ตาแล้วทำปากหมุม หมิบเหมือนกับดำใคร ศาสตร์ดิเรกจัดแจงนิตยาให้มันทันที เขาทำงานอย่างแคล่วคล่อง นิตยาให้มัน เพียงหนึ่งซีซี. เท่านั้น เสร็จแล้วก็บอกนายทำนุอุ้มไว้และส่งให้คนของตึกแดนจังหวัดนำตึกแดนมารับการนิตยาทีละตัว

"อ้อไร" เขากล่าวกับนายทำนุ "คุณกับลูกน้องของคุณพาตึกแดนไปไว้ที่ต้นไม้ตามเดิมนะ ครับ และช่วยกันจับมันมาให้ผมอีกคนละตัว ผมจะต้องนิตยาให้ครบ๑๐๐ตัว เท่าที่ผมเตรียมยานิต มา"

"ว่า" ตึกแดนจังหวัดคราง "นิต๑๐๐ตัว พวกผมก็ต้องเดินไปกลับมาตั้ง ๒๕เที่ยว เพราะเที่ยว หนึ่งเอามาได้เพียงคนละตัวเท่านั้น"

ศาสตราจารย์ดิเรกชักฉิว

"งานง่าย ๆ เท่านั้นักหนานักเชียวหรือคุณ"

นายทำนุอุ้มแห้งๆ

"นักหนานะไม่นักหนาหรือครับ แต่ผมเรียนอาจารย์อย่างเปิดเผยว่ากลัวผี แะะ แะะ แถวนั้นมันมีดและเปลี่ยวน่ากลัวเหลือเกิน"

คราวนี้ดร.ดิเรกหัวเราะลั่น

"คุณอายุปุนนี้ไม่น่าจะกลัวผีเลย รีบไปเถอะครับ"

นายทำนุชวนลูกน้องทั้งสามคนออกไปจากกระท่อมหลังนั้นอีก ดร.ดิเรกต้องเสียเวลา ประมาณ๒ชั่วโมงเศษนิตยาให้ตึกแดน๑๐๐ตัว จึงครบจำนวน เป็นอันว่าคืนวันนั้นทุกคนคนได้ยึด กระท่อมหลังใหญ่ของเจ้าของไร่เป็น ที่หลับนอนพักผ่อน

คณะพรรคสี่สหาย เจ้าคุณปัจฉิมฯเจ้าแห้วตึกแดนจังหวัดและลูกน้องของเขาก็ค ๓ คน ตื่นนอนในเวลา ๖.๐๐ น. ตรงซึ่งยังมีดอยู่เพราะขุนเขาอันสูงตระหง่านเงื่อมเทียม เมฆทางทิศตะวันตกได้ปิดบังแสงทองของวันใหม่ไว้ อากาศหนาวเย็นเหมือนฤดูหนาว หมอกบางๆ ปกคลุมไปทั่วไร่และบริเวณป่าเขาลำเนาไพร ทุกคนจัดแจงล้างหน้าล้างตา แปรงฟันเสร็จแล้วก็ช่วยกันขนของกลับมาที่รถและช่วยกันปิดกระท่อมหลังนั้นไว้ หลังจากเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวแล้วนายพลดิเรกก็ชวนคณะพรรคของเขากับ ตึกแดนจังหวัดและคนของนายทำนุบุกไปทางท้ายเขตไร่เพื่อชมศึก ตึกแดน

พออาทิตย์อุทัยก่อนเวลา ๗.๐๐ น. เล็กน้อย เสียงตึกแดนขยับปีกเคลื่อนไหวตัวก็ดังซู่ซ่า ติดต่อกันไปไกล ตัวที่ถูกนิตยาเมื่อตอนหัวค่ำเริ่มต้นกัดตึกแดนที่อยู่ใกล้ๆ กับมัน โดยไม่มีเหตุผล มันกระทำด้วยความบ้าคลั่งและจิตใจสำนึก ตัวที่ถูกกัดฉีก โกรธขึ้นมาคิดว่าแล้วกัดตอบ คราวนี้ล่อ กันอุตุลุด และหล่นลงมาจากกิ่งไม้พัดกันบนพื้นดินเป็นคู่

ตึกแดนผู้ใหญ่แปลกใจที่เห็นพรรคพวกแตกสามัคคีกัน ก็เข้ามาห้าม และเมื่อถูกกัดก็เลย

ตะลุมบอนกับเขาค่าย สึกตักแดนยักษ์เป็น ไปอย่างดุเดือดตื่นเต้นเร้าใจยิ่ง จำนวนตักแดนที่เป็นบ้ำทวิ ขึ้นอย่างรวดเร็ว ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงตักแดนทั้งฝูงก็กลายเป็นบ้ำไปหมดประจัญบานกันแทบไม่รู้ว่ามีใครเป็นใครสักอันอย่างบ้ำเลือดแขนขาขาดหรือคอขาดได้ทะลักปีกขาดกระจุย

คณะพรรคสี่สหายกับท่านเจ้าคุณและเจ้าแห้วพร้อมด้วยตักแดนจังหวัด และคนของเขาขึ้นจับกลุ่มมองดูในระยะใกล้ซัด พอดวงอาทิตย์ขึ้นพื้นยอดเขาค่ายตักแดนก็ตายเกือบหมด ซึ่งมันฆ่ากันเองที่เหลือนตายก็ต่อสู้อย่างดุเดือด ทั้งตัวผู้ตัวเมียตักแดนหนุ่มสาวแก่เฒ่าปะทะกันอย่างไม่เลือกหน้า สึกตักแดนคือสีกนองเลือด ศพตักแดน "วินสกี กราสฮอพเบอร์" กองสุ่มกันมากมายเกลื่อนกลาด

ในราว ๑.๓๐ น. สงครามก็สิ้นสุดลง ตักแดนหลายหมื่นตัวฆ่ากันเองตายหมดไม่มีเหลือนายท่านตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง เขามองดูหน้าศาสตราจารย์ดิเรกอย่างชื่นชม แล้วกล่าวว่า

"มันน่าจะเป็นความฝัน มากกว่าความจริงครับอาจารย์ อาจารย์มีวิธีปราบตักแดนอย่างแนบเนียนเด็ดขาดที่สุด โอ้โฮ.... ตายเกลี้ยงเลย"

ดร. ดิเรกจู ปาก

"อย่าพูดคำว่าเกลี้ยงซีคุณ"

ตักแดนจังหวัดสะดุ้งโหยง เขาชำเลื่องมองดูเจ้าคุณปัจฉิมนี้ๆ ด้วยความเกรงกลัว แต่แล้วเขาก็โล่งใจเมื่อแลเห็นท่านเจ้าคุณกำลังคุยกับพลและสนใจกับซากตักแดนที่นอนตายทับถมกันอยู่บริเวณไร่เจียบกริบ ไม่มีเสียงปีกตักแดนแล้ว นายพลดิเรกภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ที่เขาสามารถช่วยกรรมการพีชปราบตักแดนยักษ์พันธุ์นี้ได้ เขาพาคณะของเขาเดินบุกเข้าไปในท่ามกลางสนามรบของฝูงตักแดน ปรากฏว่าตักแดน "วินสกี กราสฮอพเบอร์" ที่กองสุ่มกันอยู่ตามพื้นดินนั้น ส่วนมากถูกตัดคอขาดหรือห้อยร่องแรง บางตัวได้ทะลักออกมา

นายพลดิเรกกล่าวกับคณะพรรคของเขา

"เสร็จเรื่องของเราแล้ว เดินทางกลับกรุงเทพฯ ได้ ทุกคนช่วยกันเลือกศพตักแดนที่มีบาดแผลเพียงเล็กน้อยเอาไปคนละตัวไว้ย เพื่อประโยชน์ในการปราบปรามมันต่อไป ถ้าหากว่ามีตักแดนแบบแปลกๆ เข้ามาทำลายพืชผลในเมืองไทยอีกกันจะสร้างตักแดนเทียมส่งไปตอบแทนมันบ้างก็ได้"

กองปราบตักแดนในบังคับบัญชาของ นายพลดิเรก เคลื่อนขบวนออกจากไร่เชิงเขาสำเร็จในเวลา ๘.๐๐ น. รถตรวจการณ์ของกรรมการพีชเล่นนำหน้าติดตามด้วยรถจี๊ปแลนด์โรเวอร์ซึ่งอยู่ท้ายขบวนและเจ้าแห้วทำหน้าที่ขับรถคันนี้ มีศพตักแดนยักษ์อยู่ในรถแลนด์โรเวอร์ถึง ๖ ตัวด้วยกัน

อวสาน